

กัมภีร์เทวดา เล่ม 2, 3

นวดราชสำนัก พิศดาร

ฤๅษีลีลา
(ดนตรีบำบัด)

เส้นสืบพิศดาร

เอกสารประกอบการสอน

200.-

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
สารบัญ	1
ครุฑนวด	2
การแก้คุณไสย์	4
หมออินทเวดดา	5
แผนภูมิเส้นทางถ่ายทอดวิชา	10
ฤทธิลีลา (ดนตรีบำบัด)	11
ความลับของฤทธิตัดคน	13
รูปปั้นฤทธิวัดโพธิ์	14
เส้นสิบพิศดาร (ภาพ)	20
เส้นสิบพิศดาร(เส้นวิญญาน)	24
สรุป เส้นสิบพิศดาร	37
ประตูลือค ประตูลม	39
โครงร่างกายมนุษย์ (กายวิภาค)	40
วิธีการวางนิ้วและทิศทางของแรง	47
จุดนวด เกร่าๆ	48-50
แผนบันทึกการนวด	51-54

หมายเหตุ

1. การฝึกพลัง / สมาธิ แบบ เกศา, โลม่า ฯ
 2. วิชา นวดสุมนา, วิชาตบชีพจร, วิชาขี้ปลิง (ยังเขียนไม่เสร็จ)
- ทั้ง 2 เล่มได้เขียนแยกไว้ต่างหาก

.....

ครุฑ

บทนำ

เมื่อข้าฯ ได้เริ่มเข้าสู่เส้นทางสายนี้ ข้าฯได้รับบทเรียนบทแรกให้เริ่มศึกษาจากท่านผู้เฒ่า (ท่านที่ 1) ด้วยวลีง่ายๆว่า**“ตนเป็นที่พึ่งแก่ตน”** และท่านตั้งคำถามว่า ทำอย่างไร ตัวเองจึงจะเป็นที่พึ่งแก่ตัวเองได้ไม่ใช่พึ่งผี พึ่งเทวดา การจะพึ่งสิ่งเหล่านี้ ไม่ใช่ได้มาเปล่า ล้วนต้องมีการแลกเปลี่ยน และสุดท้ายแห่งชีวิตก็ไม่มีใครสามารถยื่นมือเข้ามาช่วยได้อย่างแท้จริง ซึ่งในช่วงเวลานั้นคนต้องใช้ความรู้ความสามารถ แห่งตนเองนั้น เพื่อช่วย เหลือตนเองให้รอดพ้นจากวิกฤติแห่งชีวิต และท้ายสุดท่านได้เฉลยว่า การที่ **“ตนเป็นที่พึ่งแก่ตน”** ได้ ต้องกระทำ เรื่องสามเรื่องให้กระจ่าง และหล่อหลอม ความรู้จากสิ่งที่กระทำนั้นให้เป็นหนึ่งเดียวกับกายธาตุและจิตวิญญาณของตนเอง เรื่องสามเรื่องนั้นก็คือ **“ศีล สมาธิ ปัญญา”** และท่านก็กล่าวว่าเรื่องทั้งสามนี้ ทุกที่ ทุกวัด ทุกอาจารย์ ฯลฯ ล้วนสั่งสอนกันอยู่ แต่สุดท้ายก็ไม่ค่อยจะได้เรื่อง จะมี ตนเป็นที่พึ่งแห่งตนอยู่บ้างก็น้อยนิด แล้วท่านก็ตั้งปณิธานที่ละตัวว่า ศีล, สมาธิ, ปัญญา เป็นไฉน แล้วท่านก็อธิบายทีละตัวดังนี้

ศีล ท่านหมายถึงข้อห้าม ห้ามทำโน่นห้ามทำนี่ เหมาะสำหรับผู้ถือบวช สำหรับฆราวาส การถูกห้ามทำโน่นทำนี่ ห้ามมากๆเข้า ล้วนไม่อาจเลี้ยงชีพให้อยู่รอดได้ ท่านให้เปลี่ยนศีล (ข้อห้าม) ให้เป็น **“ธรรม”** ซึ่งหมายถึง ข้อควรปฏิบัติ และธรรมที่เป็นเลิศ อันเป็นที่สรรเสริญแก่มนุษย์และเทวดา อันควรค่าแก่การปฏิบัติ มี 3 ประการคือ **“หิริ โอตต ปะปะปะ, ความกตัญญู กตเวทิตา, และพรหมวิหารสี่”** ท่านให้เจริญธรรมทั้งสามประการนี้ให้มาก

สมาธิ ท่านกล่าวว่าทุกที่ทุกสำนัก ล้วนสอนการฝึกสมาธิกัน ฝึกให้จิตนิ่งไม่นึกไม่คิดอะไร ท่านว่าการฝึกแบบนี้ยาก เพราะฝืนภาวะธรรมชาติของจิต ท่านให้ฝึกสมาธิด้วยวิธีการให้สติและสัมปชัญญะ ควบคุมจิตให้ทำงาน และเฝ้ารู้ เฝ้าศึกษาสภาวะการเลื่อนไหลแห่งจิต ไปตามครรลองแห่งงานใน 3 สถานะแห่งจิต คือ 1. ผู้แสดง, 2. ผู้ดู (ผู้เฝ้าอยู่ / ผู้เสวยอารมณ์(เวทนา)) และ 3. ผู้เฝ้าสังเกตการณ์ (ผู้เก็บข้อมูล / ผู้วิจัยวิจารณ์ / ผู้ตัดสินชี้ขาด) รวมทั้งสิ้น 6 สภาวะ

ปัญญา ท่านว่าเมื่อฝึกสมาธิตามที่ท่านกล่าวไปได้ระดับหนึ่งแล้ว การเฝ้ารู้เฝ้าศึกษาสภาวะการเลื่อนไหลแห่งจิต (แนะนำ ให้นำธรรม 3 ประการที่กล่าวในตอนแรก ให้จิตเกาะ และเลื่อนไหลไปตามวิถี) จะทำให้เกิดความรู้ใหม่ๆขึ้นตลอดเวลา และให้ทดสอบทดลองสิ่งที่รู้ที่เห็นนั้นว่าถูกต้องทดสอบแล้วทดสอบอีก ทดลองแล้วทดลองอีก จนเกิดความมั่นใจอย่างแท้จริง แล้วให้หลอมความรู้ต่างๆเข้าเป็นส่วนหนึ่งของกายธาตุจิตวิญญาณ เมื่อทำมากเข้า ก็จะเกิดความมั่นใจในสิ่งที่รู้สิ่งที่เห็น และสามารถพึ่งพาความรู้ความสามารถของตนเองได้ และนั่นคือ **“ตนเป็นที่พึ่งแก่ตน”** อย่างแท้จริง

เรื่องราวทั้งหมดที่ปรากฏอยู่ในบันทึกนี้ส่วนใหญ่เป็นเรื่องเล่า บ้างก็เป็นวลีที่ท่านผู้เฒ่าทั้งเจ็ด กล่าวขึ้นมาลอยๆ ไม่มีที่ไปที่มา บางครั้งก็มีคำอธิบายบ้างเป็นบางส่วน แต่ส่วนใหญ่ไร้คำอธิบาย บางครั้งก็ไม่มีคำพูด มีแต่ท่าทางแปลกๆแสดงให้ดู ทั้งเป็นปริศนาเสมือนคำทำนายว่า เอ็งมีปัญหาหรือไม่ ถ้าตีปัญหาแตก ประคิด ประต่อเรื่องราวได้ วลีหรือปจฺฉาใหม่ๆก็จะปรากฏขึ้น หากตีไม่ออก และซื้อบื้อไม่พยายาม ซอกแซกเซาะคัน เรื่องนั้นก็ค้างเติ่งอยู่เพียงเท่านั้นและสูญหายไปเป็นที่สุด แต่ถ้ามีความพยายาม ตั้งอยู่บนอิทธิบาทสี่ ตลอดเวลาเพื่อหาคำตอบ ไม่นานคำตอบย่อมปรากฏ ประคิดประต่อเรื่องราวได้ แม้บางเรื่องอาจต้องใช้เวลาเป็นแรมปีก็ตาม

บันทึกเรื่องราวทั้งหมดที่ปรากฏนี้ ข้าฯ ประคิดประต่อขึ้นด้วยใจ อาจจะถูกต้อง หรืออาจผิดเพี้ยนไปบ้างก็ตาม ข้าฯบันทึกไว้อ่านเล่นกันลิ้มของข้าเอง ท่านผู้ใดได้อ่าน โปรดอย่าเชื่อถือ ให้ทดสอบแล้ว ทดสอบอีก ทดลองแล้วทดลองอีก ในทุกแง่ ทุกมุม ใช้ประโยชน์ได้แล้วและเมื่อเข้าใจอย่างถ่องแท้ จึงค่อย เชื่อถือ แล้วจึงถ่ายทอดต่อ ความผิดพลาดในการถ่ายทอด ด้วยความรู้ “ไม่เท่าทัน” นั้นเป็นสิ่งที่ท่านต้อง รับผิดชอบเอง

ส่วนบรรณานุกรมที่ปรากฏท้ายเล่ม เป็นส่วนหนึ่งของเอกสารที่ข้าฯค้นคว้า เล่าเรียนเพื่อ ประคิดประต่อเรื่องราวทั้งหมด บางเล่มมีเพียงประโยคเดียว บางเล่มก็กล่าวเป็นประโยคขึ้นลอยๆ ไม่มีคำอธิบายที่ชัดเจน หากท่านใดจะค้นคว้าหารายละเอียดจากหนังสือเหล่านี้ให้เป็นที่ขึ้นเป็นอัน ก็คงต้อง ผิดหวังแล้ว

บันทึก ณ วันที่ 9 กรกฎาคม พ.ศ. 2548

ข้า สุวินันท์ ผู้บันทึก

หมายเหตุ

1. “ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน” เป็นเรื่องของภาวะทางจิตและการทรงไว้ซึ่งวิชาความรู้ของเราเอง ไม่ได้หมายถึงการไม่ต้องพึ่งพาผู้ใดในการดำรงค้ำเนินชีวิตในโลกนี้
2. ธรรมที่ใช้ในการดำรงค้ำเนินชีวิตให้สุขสมบูรณ์พร้อม ที่จะต้องทำ คือ

“จงจักยังประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน ให้สมบูรณ์พร้อมด้วยความไม่ประมาท”

บันทึก ณ วันที่ 29 สิงหาคม พ.ศ. 2550

ข้า สุวินันท์ ผู้บันทึก

การแก้คุณไสย

ปกติคนไข้ทั่วไปที่มาหาเรา จะเจ็บป่วยจากเหตุ

1. เหตุจากอริยาบท 65-80 %
2. จากอุบัติเหตุ ประมาณ 15-25%
3. จากเหตุที่ผิดธรรมชาติ เช่นถูกลมเพลมพัด ฯลฯ ประมาณ 3-10 %

การรักษาในเหตุที่ 1-2 ให้รักษาไปตามปกติ ส่วนในกรณีที่ 3 ให้ทำดังนี้

หาวัตถุก่่าที่ตั้งอย่างถูกต้อง

เสมา อันที่ตั้งอยู่หน้าโบสถ์ ให้ล้างให้สะอาดพอควร

เอาผ้าสะอาด(ขนหนู ที่สามารถซับน้ำได้)พันรอบฐานเสมา

จุดธูป 3 ดอก (ดอกไม้ ธูปเทียน บูชาพระรัตนตรัย) แล้วเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้เสมาฟัง

เล่าทั้งหมดในรายละเอียดที่รู้ เหมือนเล่าให้ศาลฟัง(ฟ้องศาล) ห้ามต่อเติมตามความรู้สึกนึกคิด

แล้วขอต่อเสมา ขอน้ำมนต์อันศักดิ์สิทธิ์ เพื่อขจัดทุกข์ภัยอันเกิดจาก.....และขอ..... (ขอตามที่ต้องการระบุ วัตถุประสงค์ , ให้ตั้งอยู่บนสัมมาทิฐิ)

แล้วนำน้ำสะอาด ลดบนองค์เสมา พร้อมสวด อิติปิโส (บทเดียว) สวดไปเรื่อยๆจนน้ำชุ่มผ้าที่พันไว้ที่ฐานเสมา

นำผ้าที่ชุ่มน้ำ บิดเอาน้ำใส่ภาชนะที่เตรียมไว้

ถ้าได้น้ำมนต์ยังไม่พอ ให้นำผ้าไปพันที่ฐานเสมาอีก เอาน้ำรด สวดอิติปิโสต่อ

จนได้น้ำมนต์พอเพียง เอาน้ำนั้น ไปกรอง อจกรองด้วยสำลี / การ์บอนด์ ฯลฯ

น้ำที่ได้เป็นสุดยอดของน้ำมนต์อันศักดิ์สิทธิ์ กิน ฟัน พรหม ทา อาบ แล้วแต่จะใช้

ได้แนะนำ ให้ผู้คนไปทำใช้แล้วหลายครั้ง(ได้ผล 100% ทุกครั้ง)ได้ผลดีมาก เพียงใช้ครั้งแรกก็ได้ผลแล้ว ประมาณ 1-3 วันก็หายขาด

ไม่มีอำนาจใด ทานอำนาจแห่งเสมาได้ ไม่ว่าจะเป็คุณผี คุณคน คุณเทวดาใดๆ ล้วนต้องถอนถอยทั้งสิ้น

ความสำคัญอยู่ที่ตอนเราเล่าเรื่องที่เกิด (ห้ามโกหก และเอาความนึกคิดของตัวเองใส่) และ **สิ่งที่ขอ** ต้องมีสาระและเป้าหมายที่แน่นอนว่าต้องการอะไร เพื่ออะไร

เราอาจทำมาใช้เอง เพื่อป้องกัน/รักษา ตนเอง

ควรแนะนำคนไข้ ให้ไปทำเอง (ไม่ควรทำให้เพราะอาจทำให้เราเข้าไปเกี่ยวข้องกับหนี้กรรมของเขาโดยไม่รู้ตัว)

แบ่งส่วนรายได้ให้ชัดเจน เพื่อทำบุญให้คน ไข้และเจ้ากรรมนายเวรของเขา ในเรื่องของปัจจัยสี่ให้ครบถ้วน

ให้ทำบุญใส่บาตรอุทิศให้ตัวเองและครูบาอาจารย์ทุกวันอย่าได้ขาด (ใช้วิธีหยอดกระปุกอธิฐาน แล้วนำไปถวายพระ เพื่อปัจจัยสี่)

ข้าสุวินันท์ ผู้บันทึก

25 สิงหาคม 2550

หมออิน เทวดา

มีเรื่องเล่ากล่าวขานกันว่า ในสมัยรัชกาลที่สอง แห่งกรุงรัตน โกสินทร์ฯ มีของดีเกิดขึ้นในแผ่นดินสยามอยู่สามประการ และกล่าวเป็นวลี เป็นที่รู้ไปทั่ว เป็นที่เชิดหน้าชูตาแห่งแผ่นดินสยาม คือ

“หมอเก่ง พระดี คนตรีดี”

1. **หมอเก่ง** ท่านหมายถึง ท่านราชครูอิน หรือที่ชาวบ้านทั่วไปเรียกท่านว่า หมออิน เทวดา กล่าวกันว่าแม่ผู้ทีสิ้นชีพ แม่กายเย็นแล้ว แต่ภายในยังอุ่นอยู่ (ใช้นิ้วแหย่ในช่องทวาร) ท่านก็สามารถยื้อชีวิตกับพระยามัจจุราช ให้กลับมีชีวิตได้
2. **พระดี** ท่านหมายถึง ขรัวโต หรือที่ชาวสยามจวบจนปัจจุบันรู้จักท่านในนาม หลวงพ่อโต พรหมรังสี วัดระฆัง ซึ่งมีผู้ค้นคว้าประวัติบันทึกไว้ให้ชนรุ่นหลังได้เรียนรู้ เรียบร้อยแล้วหลายสำนวน
3. **คนตรีดี** ท่านหมายถึงจางวางขาว นักดนตรีเอก แห่งสยามประเทศ ประวัติของท่านค่อนข้างมืดมน และไม่ใช่ว่าจะมุ่งหมายแห่งบันทึกนี้ จึงขอละไว้ให้ผู้รักการดนตรีค้นคว้า มีเรื่องเล่าบางกระแสว่า ท่านเป็นศิษย์ร่วมสำนักกับหมออินและขรัวโต และเป็นผู้ริเริ่มใช้ดนตรีประกอบกับท่าทางการลีลาของฤๅษีตัดตนร่วมกับหมออิน และนี่คือจุดเริ่มต้นแห่ง **ดนตรีบำบัดของไทย**

มีเรื่องเล่ากันว่า ทั้งตัวหมออิน และขรัวโต ต่างเป็นพี่น้องร่วมบิดาเดียวกัน เป็นบุตรนอกเสวตฉัตร ก่อนขึ้นครองราชย์ของรัชกาลที่หนึ่ง และเมื่อ ร.1 ขึ้นครองราชย์แล้ว ท่านอิน ได้ถูกกำหนดให้เป็นผู้รวบรวมคัมภีร์แพทย์ และวิชาการทั้งหลายที่กระสานซ่านเซ็นอันเนื่องจากสงคราม ตั้งแต่สมัยอยุธยา ให้ศึกษา และจารึกไว้ที่ วัดโพธิ์ภายใต้การแนะนำของพระป่าท่านหนึ่ง เล่ากันว่าพระป่าท่านนี้คือพระครูเทพโลกอุดร ซึ่งทุกคนเชื่อว่าพระรูปนี้ จวบปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่ ท่านอิน ขรัวโต และเชื้อราชวงศ์สองท่าน (ต่อมาคือวังหน้า ไม่ทราบรัชสมัย , และกรมพระยานุชิตชิโนรส) ล้วนเป็นผู้ที่ได้รับการแนะนำฝึกสอนจากพระป่ารูปนี้ ท่านอิน ได้ศึกษาวิชาแพทย์ทั้งปวง จนชำชอง วิชาเอกของท่านคือการนวด และการใช้ยาต่างๆ (เช่นยาน้ำมะพร้าว) ประกอบการรักษาหลังการนวด กล่าวกันว่า การนวดและยาของท่านรักษาได้ทุกโรค และท้ายสุดเล่ากันว่า เพียงท่านใช้สายตามองโรคร้ายก็หายได้ ในสมัยรัชกาลที่สอง ชื่อเสียงของท่าน โด่งดัง เลื่องลือ ได้รับความเคารพนับถือในความเป็น “หมอเทวดา” และท้ายสุดทุกคนเรียกท่านว่า **“หมออิน เทวดา”**

ในสมัยรัชกาลที่ สาม วิชา นวดของหมออิน ได้ถูกคัดเลือกจารึกลงในหินอ่อน วัดโพธิ์ฯ และได้คัดเลือกท่าฤๅษีตัดตน 14 ท่า ทำเป็นรูปปั้นหล่อด้วยดินบุก ภายหลังหล่อทำคู่ เพิ่มอีก 2 ท่า ใช้ประกอบคู่กับวิชานวดที่ท่านได้จารึกไว้ และในสมัยนั้น วังหน้าพระราชวังบวรฯ ก็ได้สร้างพระเครื่องขึ้นชุดหนึ่ง มี 5 พิมพ์ ทำพิธี อธิฐานจิต โดยพระป่าท่านนั้น และได้เก็บบรรจุไว้ในวังหน้า ปัจจุบันพระชุดนี้

ทั้ง 5 พิมพ์ ส่วนหนึ่ง(จำนวนมาก)ได้กระจายเข้าสู่ตลาดพระเครื่อง และตกอยู่กับชนทั่วไป พระเครื่องทั้ง 5 พิมพ์ มี

1. รูปพระสงฆ์ ยืนมือประสานด้านหน้า เรียกปางจกรม
2. รูปพระสงฆ์ ยืนถือไม้เท้า อยู่ในท่าเดิน เรียก ปางชุกงค์ (ดูคล้ายพระสิมวัตี)
3. พระปิดตา
4. พระนางพญา
5. พระสังข์กระจาย

เล่ากันว่า หมออิน มีบุตรชายสามคน คนโตนาม คุณพ่วง (พวง) คนรองนาม คุณเพิ่ม คนสุดท้องชื่อ คุณชิต กล่าวกันว่าคุณเพิ่มเสียชีวิตแต่ยังเยาว์ ไม่ทราบสาเหตุ ส่วนคุณพ่วงมีภรรยานามว่า “สไบ (สบาย)” คุณพ่วง เป็นผู้ได้รับการถ่ายทอดและเป็นผู้บันทึกวิชาของหมออินไว้ แยกเป็น 7 คัมภีร์ แต่ท่านกลับไม่แตกฉานในวิชา ผิดกับแม่สไบ ผู้เป็นสะใภ้ เรียนรู้แตกฉาน ใน 6 คัมภีร์แรก ส่วนคัมภีร์เล่มที่ 7 เป็นวิชานวด ที่ใช้ความพิศวาสรรณจน และอำนาจแห่งคำกฤษฎา กระตุ้นเลือดลมในการรักษา ท่านเป็นสตรี จึงไม่ได้ศึกษาคัมภีร์เล่มนี้ เพียงดูผ่านตาไว้เท่านั้น

ในสมัยนั้น(น่าจะอยู่ สมัย ร.4 -ร.5) มีแขกชาวท่านหนึ่งนามว่า xxxxxxxx ได้ขอเรียนวิชาในคัมภีร์เล่มที่ 7 นี้ และขอคัมภีร์ไปศึกษา และไม่ได้ส่งกลับคืน (คัมภีร์ฉบับจริงอาจจะอยู่ในตะวันออกกลางหรืออาจถูกเผาทิ้ง) และมีหมอนวดท่านหนึ่งในราชสำนักขอศึกษาวิชาชุดนี้ และคัดลอกคัมภีร์ไว้ ต่อมาท่านผู้นี้รับราชการมีชื่อเสียงในการนวดแบบแปลกประหลาดนี้ รัชกาลที่ 5 เรียกท่านว่า หมอลามก (ต่อมาท่านเรียกใหม่ว่า ขุน ลามะกะ, หลวงลามก้เดชะ) และท้ายสุดได้รับแต่งตั้งเป็นพระยา มีพระราชทินนามว่า พระยาลามก้เดชะ และคัมภีร์ฉบับคัดลอกนี้ยังคงอยู่ ตกทอดถึงลูกหลานในปัจจุบัน ลุงประเทือง อธิxxxx เป็นผู้ครอบครองและเก็บรักษาไว้

และในสมัยที่ใกล้เคียงกัน คุณชิตซึ่งแต่เดิมไม่ค่อยจะใส่ใจกับวิชานวดเท่าใดนัก อาศัยเห็นการนวดของบิดาและพี่ชาย พี่สะใภ้ อยู่ทุกเมื่อเชิ่วัน และเริ่มเห็นประโยชน์ จึงขอคัมภีร์เล่มที่ 1 ไปศึกษา และก็ไม่ได้ส่งคืน (แม่สไบจึงเหลือคัมภีร์ในครอบครองเพียง 5 เล่ม คือเล่มที่ 2-6) และคุณชิตก็ได้เข้ารับราชการ และมีส่วนในการจารึกวิชาแพทย์ในคัมภีร์ฉบับหลวง กล่าวกันว่าวิชานวดที่ปรากฏอยู่ในคัมภีร์ฉบับหลวงเป็นส่วนหนึ่งของคัมภีร์หมออินเทวดา เล่มที่ 1 ในสมัยนั้นคุณชิตมีชื่อเสียงมากมีศิษย์รับถ่ายทอดวิชามากมาย ที่มีชื่อเสียงปรากฏ คือ อาจารย์ณรงค์ศักดิ์ บุญรัตนหิรัญ และถ่ายทอดถึงศิษย์ปัจจุบันที่มีชื่อเสียงปรากฏคือ อาจารย์ มนต์ รัชตะถาวร และอาจารย์อภิชาติ ลิมตยะโยธิน และการนวดของท่านในสายนี้ มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ปัจจุบันรู้จักในนาม “ นวดราชสำนัก ”

ในสมัยต่อมา(ราวปลายรัชกาลที่ 5 ต่อที่ 6) เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในเรื่องการแพทย์ คุณสไบจึงนำคัมภีร์ที่เหลือ ออกเดินทางลงใต้ผ่านไปทางเขาวังราชบุรี (ปัจจุบันเป็นวัดเขาวังราชบุรี) ในบันทึกของท่านได้กล่าวว่าคุณสไบติดตามเสื่อ(จริงๆ) ลงใต้ ถึงพระตำหนักบนเขาวัง และกล่าวว่าเป็นที่เคยพำนักมาก่อน ได้กล่าวถึง พระพุทธรูปหินทรายสีชมพู(แดงเรื่อๆ)ว่าเคยกราบขอพรอยู่เป็นนิจ และท่านก็เดินทางผ่านไปเรื่อยๆจนถึงอำเภอหาดใหญ่ในปัจจุบัน และได้พบชายหนุ่มผู้หนึ่ง โถงนาอยู่ โถงๆหุดๆ จึงได้ถามคุณสไบว่าหนุ่มผู้นั้น เป็นไข้จับสัน ไม่ค่อยมีแรง แม่สไบ จึงใช้วิชานวศรัทธาให้และได้พักอาศัยอยู่กับหนุ่มผู้นั้น ในฐานะมารดาผู้ให้ชีวิตใหม่ ทราบสิ้นอายุไข และนางได้ถ่ายทอดวิชานวศรัทธาให้แก่หนุ่มผู้นั้น พร้อมคัมภีร์ทั้ง 5 เล่มและบันทึกฟ่งท้ายของแม่สไบ แต่ด้วยเป็นชวานาไม่รู้หนังสือจึงไม่อาจศึกษาวิชาในคัมภีร์ และเรื่องราวต่างๆได้ แต่ความรู้ที่ท่านได้รับถ่ายทอดจากแม่สไบด้วยปากเปล่าก็เพียงพอ ทำให้หนุ่มผู้นี้ก้าวสู่ความเป็นหมอที่มีชื่อเสียงแห่งเมืองสงขลา

กาลต่อมามีเด็กน้อยผู้หนึ่งได้พบกับบุรุษผู้นี้ ด้วยความต้องชะตา และความอยากรู้ อยากเห็น ด้วยคุณเป็นเรื่อนำสนุกของเด็กน้อย อายุเพียง 10 กว่าขวบ ท่านจึงสอนพื้นฐานให้แก่เด็กน้อยเรื่อยมาจนเป็นหนุ่ม และก่อนที่ท่านจะสิ้นบุญ จึงมอบคัมภีร์และบันทึกต่างๆมอบให้ และว่า ข้าไม่เคยอ่านเพราะไม่ได้เรียนหนังสือ เอ็งเอาไปดู อาจจะรู้อะไรๆเพิ่มขึ้น แต่เมื่อเปิดอ่าน กลับพบเป็นภาษาโบราณอ่านไม่ออก (ภายหลังมีผู้เคยเห็นแล้วว่า เป็นภาษา ล้านนาโบราณ) จึงได้ให้เพื่อนที่เรียนทางอักษรศาสตร์แปลให้ นานพอควรจึงได้มา ถึงกระนั้นก็ยังอ่านลำบากด้วยเป็นสำนวน โบราณ ต้องแปลไทย เป็นไทยอีกครั้ง จึงได้รู้ความทั้งหมด และในคัมภีร์เล่มที่ 6 ได้กล่าวเกริ่นถึงคัมภีร์เล่มที่ 7 ไว้ ว่าถ้าจะเป็นสุดยอดแห่งการนวศรัทธาต้องเรียนเล่มที่ 7 เพิ่ม และท้ายบันทึก กล่าวไว้ว่าเมื่ออ่านจบรู้อะไรแล้ว คัมภีร์ จะเปิดอ่านอีกไม่ได้ ให้เผาทิ้งเสีย และขณะเผาให้หมั่นเขย่าอ่าง(ภาชนะ)ที่ใช้เผาคัมภีร์ วิชาที่เรียนจะพัฒนาเพิ่มขึ้นเองเป็นร้อยเท่าพันทวี และเมื่อได้อ่านบันทึกทั้งหมดแล้วความจริงก็เป็นไปตามที่คัมภีร์ว่าไว้ ตัวคัมภีร์ (มีปกคัมภีร์เป็นไม้) ก็เปิดดูอีกไม่ได้ และฉบับแปลที่คัดลอกไว้เป็นกระดาษ ก็ติดกันเป็นปึก เปิดไม่ออก ท้ายสุดจึงต้องเผาทิ้ง และพบเศษไม้ที่เผาไม่ไหม้จำนวนหนึ่งและรูปเคารพองค์หนึ่ง (เรียก “พินนศคคาน”) ซึ่งท่านใช้เป็นเครื่องรางประจำตัว ถึงทุกวันนี้

และด้วยคำสั่ง ต้องเผาคัมภีร์ทั้งนี้เองจึงอาจเป็นต้นเหตุให้เรื่องของหมออินทเวศดาไม่ปรากฏเหลือแต่เพียงเรื่องเล่าประจวบคังนิยายประราประรา ให้ลูกหลานได้รู้ บันทึกฉบับนี้เขียนแยกออกจากวิชาการเพื่อคงเรื่องเล่าไว้ให้ใกล้เคียงของเดิมมากที่สุด ไม่ต้องการให้เรื่องราวทั้งหมดเพี้ยนไปเรื่อยๆตามจำนวนครั้งที่เล่าสู่กันฟัง แต่เรื่องเล่าที่บันทึกไว้เหล่านี้ น่าจะมีผิดเพี้ยนไปบ้าง ขอให้ท่านผู้รู้ ผู้ที่มีโอกาสค้นคว้าศึกษาตรวจสอบทางโบราณคดี โปรดได้ตรวจสอบความถูกต้อง และบันทึกใหม่ให้ชนรุ่นหลังได้รู้จักบรรพบุรุษอันล้ำเลิศของเรา

หมายเหตุ

ทั้งหมดเป็นเรื่องเล่า ได้ฟังจากหลายปาก และหลายครั้ง แต่ครั้งที่ฟังเรื่องก็ยังคงคิดเพี้ยนไปบ้างในรายละเอียด ได้ใช้ความรู้ที่มีอยู่ประติดประต่อเรื่องทั้งหมดด้วยใจ และได้บันทึกไว้ ด้วยไม่ต้องการให้เรื่องราวทั้งหมดคิดเพี้ยนไปมากขึ้นตามจำนวนครั้งที่เล่าสืบทอดกันแบบปากต่อปาก อย่างไรก็ตาม เรื่องที่บันทึกนี้ก็น่าจะมีความคิดเพี้ยน และความเข้าใจผิดของตัวข้าฯ ผู้บันทึกรวมอยู่ด้วย และเรื่องเล่าเหล่านี้ ข้าฯ ไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะตรวจสอบความถูกต้องทางโบราณคดีได้ สิ่งที่น่าสังเกตที่ข้าฯ ขอชี้แนะไว้มีดังนี้

1. เรื่องช่วงเวลา ในการเล่าแต่ละครั้งไม่สามารถระบุช่วงเวลาได้ชัดเจน เช่น

ช่วงอายุของหม่ออินฯ เรื่องเล่าว่าอยู่ในช่วงเวลาของ ร.1 - ร.2 ในหนังสือประวัติของอาจารย์ณรงค์ศักดิ์ กลับว่าเป็นคนในสมัย ร. 5 เป็นบิดาของ คุณ ชิต น่าจะเป็นไปได้ว่า หม่ออินท่านมีอายุยืน มีช่วงอายุตั้งแต่สมัย ร. 1 – ร. 5

เรื่องการสร้างพระ(เครื่อง)ของพระราชวังบวรฯ โดยพระป่า มีบันทึกเอาไว้ ในวงการพระเครื่อง (หาดั้นฉบับตรวจสอบไม่ได้) ไม่น่าแน่ใจว่าเป็นในสมัยไหนแน่ระหว่าง รัชกาลที่ 3 หรือของ ร. 4 พระชุดนี้เด่นในพุทธคุณด้าน คงประพันชาติสูงมาก ว่ากันว่าเตรียมไว้ให้ทหารกล้าตายวังหน้า เพื่อปฏิบัติการกิจสำคัญ
2. ในหนังสือประวัติของ อาจารย์ณรงค์ศักดิ์ กล่าวถึงคุณชิต ว่าเป็นต้นสกุล “เดชาพันธ์” แต่ตามเรื่องเล่ากล่าวว่า สกุลดั้งเดิมของท่านคือ “เดชาพันธ์” (สระ “อา” หายไปตัวหนึ่ง)
3. มีผู้เล่าว่าในสมัย ร.4 - ร.5 บ้านของหม่ออิน อยู่ใกล้กับ เสาชิงช้า และวัดสุทัศน์ฯ และกล่าวกันว่า มีวิชาของหม่ออิน จารึกไว้ในวัดสุทัศน์
4. ดูตามเรื่องเล่า ตัวหม่ออินน่าจะมีฐานันดรศักดิ์ แต่อาจเป็นไปได้ว่า ตอนที่ท่านออกรักษาชาวบ้านท่านใช้ชื่ออื่น (ใช้ชื่อ อิน) ซึ่งไม่ใช่ชื่อตามฐานันดร เช่นเดียวกับ “กรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์” ที่ปลอมตัวเป็นหม่อออกไปรักษาชาวบ้าน และใช้ชื่อใหม่ว่า “หม่อพร”
5. ตัวคุณสไบเองก็น่าจะมี ฐานันดรประวัติเช่นกัน ด้วยบันทึกของคุณสไบเองกล่าวถึงเคยอาศัยอยู่ที่พระราชวัง “เขาวังราชบุรี” มาก่อนช่วงหนึ่ง (หรืออาจเป็นเพียงชาววังผู้หนึ่ง)
6. จารึก วิชานวดที่วัด xxxxx (จำชื่อวัดไม่ได้) ที่จังหวัดสงขลาเคยเห็นผ่านตา (หาเอกสารไม่ได้) มีส่วนคล้ายจารึกที่วัดโพธิ์ฯ อาจเป็นไปได้ว่า คุณสไบเป็นต้นคิด ชวนผู้คนบันทึกไว้
7. แยกขาวที่มาขอเรียนวิชาในคัมภีร์เล่มที่ 7 น่าจะหาชื่อเสียงเรียงนาม และประเทศที่มาได้ ด้วยสมัย ร. 4 – ร. 5 มีชาวต่างประเทศเข้ามามาก็จริงแต่ส่วนมากจะเป็นพวกมาจาก อเมริกา และยุโรป ที่เป็นแยกขาว ที่มีชื่อเสียงน่าจะมีไม่มาก
8. เรื่องของพระยาalamกัเดชะ มีอยู่จริง ลูกหลานของท่านยังคงเก็บรักษาคัมภีร์ไว้ และท่านไม่ต้องการเปิดเผยตัวตนที่แท้จริง ขออนุญาตได้เพียงชื่อเท่านั้น

9. มีเรื่องเล่าอีกกระแสหนึ่งว่า แต่เดิมพระยาลามกัเดชะรู้จักกับครอบครัวของคุณสไบมาก่อน (ท่านอาจเป็นศิษย์คนหนึ่งของหม้ออิน) หลังจากเข้ารับราชการเป็นหมอนวด ท่านได้มาขอ คัมภีร์เล่มที่เจ็ดไปศึกษาเพื่อถวายงาน จนได้โปรดแต่งตั้งเป็นพระยา และท่านได้คัดลอกคัมภีร์ ไว้ ในช่วงนั้นท่านได้ถ่ายทอดความรู้นี้ให้แก่กษัตริย์หนึ่ง พร้อมทั้งคัดลอกคัมภีร์ให้ไปด้วย ท่านราชครูอินทราบเรื่องจึงได้มานำคัมภีร์ฉบับจริงคืน และหายสาบสูญไป บ้างก็ว่าท่านนำไป คืนให้คุณสไบ ก่อนเดินทางลงใต้ (เรื่องเล่ากระแสนี้ น่าเชื่อถือมากกว่า)
10. วิชาในคัมภีร์ทั้งเจ็ดเล่มครอบคลุมความรู้ดังนี้ (เรื่องเล่าไม่ได้บอกชื่อคัมภีร์ไว้ เพียงแต่กล่าวถึง วิชาที่บันทึกไว้คร่าวๆเท่านั้น และค่อนข้างสับสน)

เล่มที่ 1 ความรู้เกี่ยวกับจุดนวดและท่าทาง (ปัจจุบันคือ **นวดราชสำนัก**)

เล่มที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับพลังและการฝึกฤทธิศาสตร์ (ข้าฯ ตั้งชื่อใหม่ว่า ฤทธิลีลา)

เล่มที่ 3 ความรู้เกี่ยวกับเส้นลึงพิศดาร และการนวดบนเส้นลึง(นวดสุมนา)

เล่มที่ 4 ความรู้เกี่ยวกับ การจัดเส้นเอ็นและกระดูก การนวดพิศดารเล่ม 1

(รวมความรู้เล่มที่ 1, 2, 3 เข้าด้วยกัน) แยกเป็นสองส่วน

4.1 การนวดพิศดาร บนกล้ามเนื้อและเส้นเอ็น

4.2 การจัดกระดูก, การต่อกระดูก และการเคลื่อนย้ายกระดูกและเส้นเอ็น

เล่มที่ 5 ความรู้เกี่ยวกับ การใช้อำนาจจิตในการรักษาโรค

เล่มที่ 6 ความรู้ทั่วไป การตรวจโรค โหราศาสตร์ อุปเท่ห์ของวิชา ตำรายา บันทึก

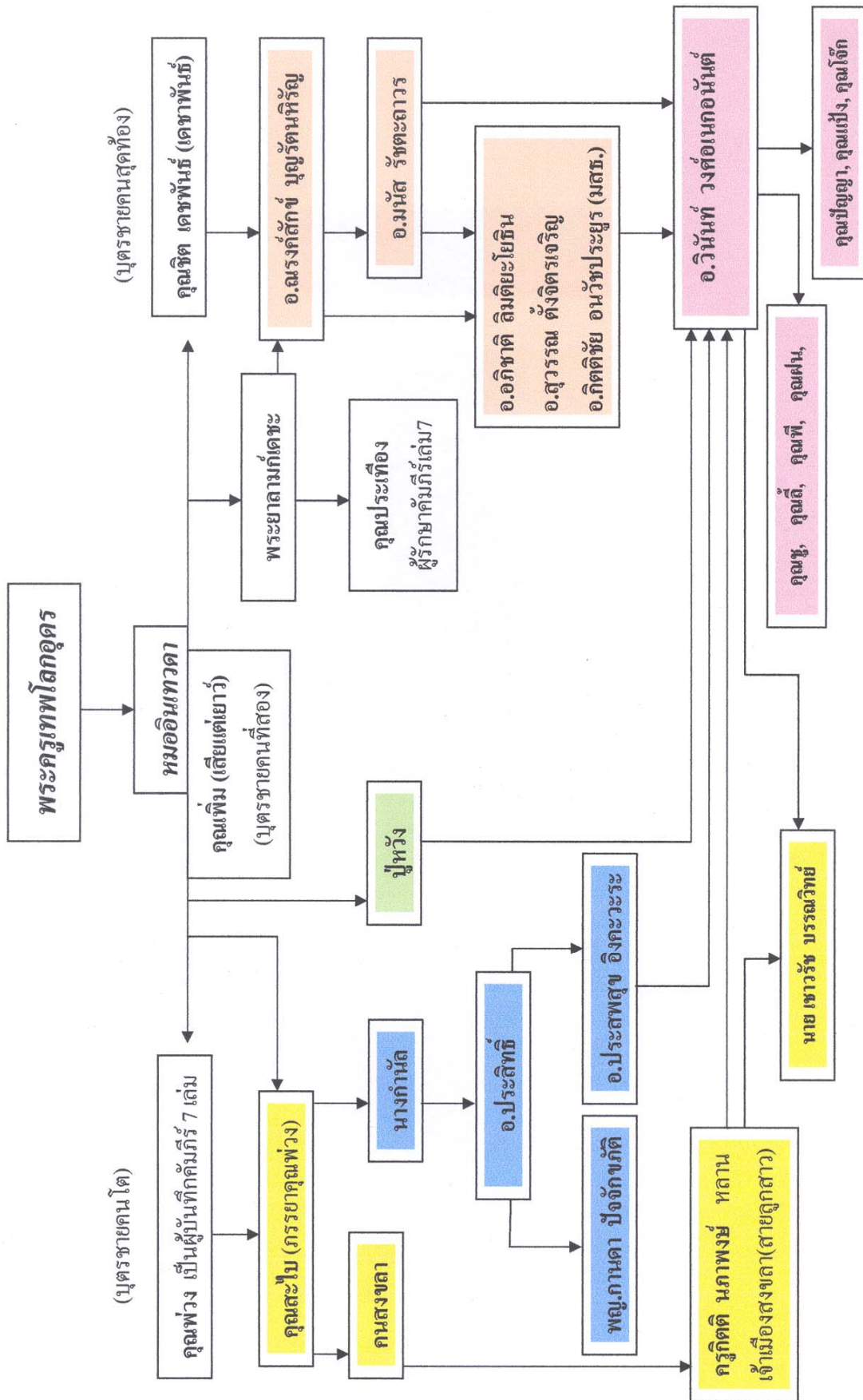
เรื่องราวต่างๆ ฯลฯ

เล่มที่ 7 ความรู้การนวดพิศดารเล่ม 2 (ลามกศาสตร์)

- ❖ การเรียงลำดับวิชา ข้าฯ ผู้บันทึกเรียงลำดับเอง ตามที่ได้ฟังและจำมา ซึ่งอาจไม่ถูกต้อง
- ❖ การนวดบนเส้นลึง (การนวดด้วยลมปราณ) ข้าฯตั้งชื่อเองว่า “นวดสุมนา”
- ❖ วิชา จัดและต่อ กระดูก ท่านเรียกวิชากระดูกเหล็ก
- ❖ เส้นลึง ท่านเรียก เส้นวิญญูณ (ซึ่งจะมีเฉพาะในคนเป็น ส่วนคนตายเส้นนี้จะหายไป)

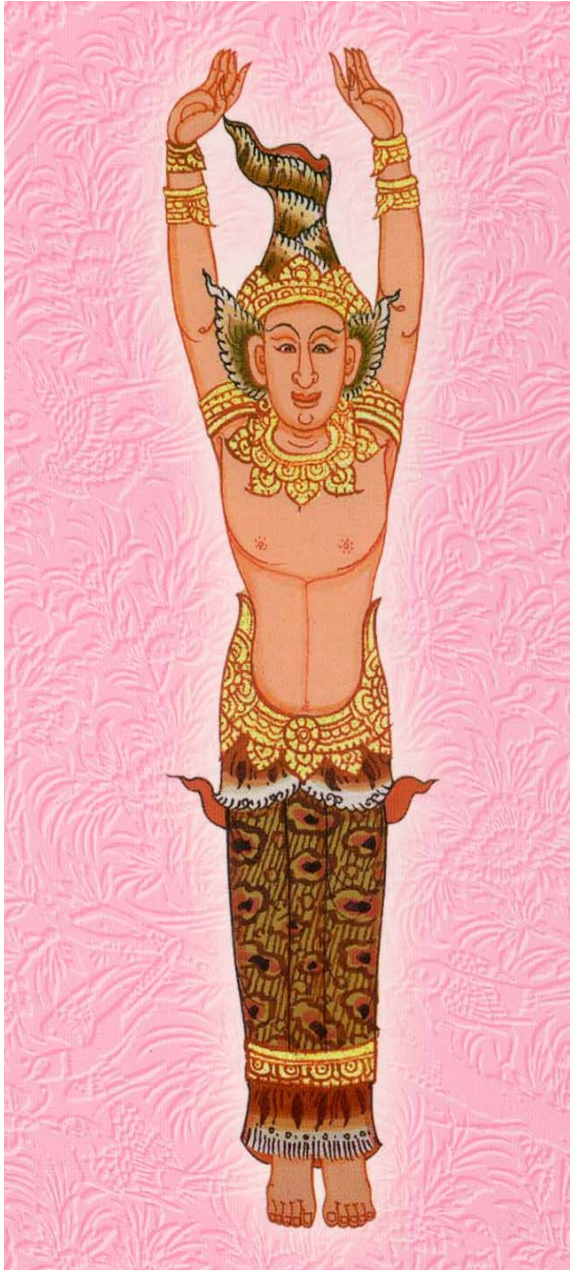
ข้า สุวินันท์ ผู้บันทึก

7 เมษายน 2548

ฤๅษีลีลา

(การฝึกกลมปราณแบบฤๅษี ในสายพุทธะ)

แก้วดวงที่ 6 ภายนอก กลางฝ่ามือ
(เหนือศีรษะ บนฟ้า)

แก้วดวงที่ 5 กระทบม
ตาที่ สาม อยู่กลางหว่างคิ้ว (ไม่ถือเป็นดวงแก้ว)

แก้วดวงที่ 4 สอ (โคนลิ้น)

แก้วดวงที่ 3 อูระ (กระดูกอก-ลิ้นปี่)

แก้วดวงที่ 2 นาภี (สะดือ)

แก้วดวงที่ 1 ฝ่าเท้า

แก้วดวงที่ 6 ภายนอก ใต้ฝ่าเท้า (ใต้ดิน)
แสดงในทำยีน

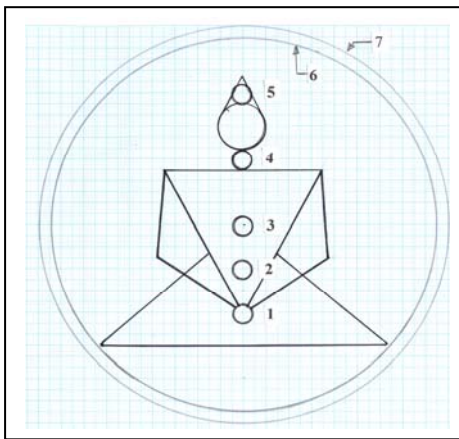
- หมายเหตุ
1. ฝึกได้ใน *ท่านั่ง ทำยีน ทำเดิน และ ท่านอน* (สำหรับผู้ไม่สามารถลุกนั่งได้)
 2. แก้วดวงที่ 6 เป็นทรงกลมอยู่รอบตัว
 3. ดวงแก้วเป็น อากาศธาตุ เป็นสถานที่ตั้งของธาตุสี่ จุดตัดกึ่งกลางแห่ง ธาตุสี่ คือ วิญญานธาตุ ดวงแก้วทุกดวง ต่อเชื่อมกันด้วยท่อแห่งความว่าง เรียกว่า “นที”

ฤกษ์ดีลา (การฝึกลมปราณ แบบ ฤกษ์ตัดตน)

การบริหารประกอบการเดินปราณและการหายใจ (ปราณยามเจ็ด)

ฤกษ์ดีลาเบื้องต้น	ตัดตน
สี่อริยาบถวน	เปลี่ยนท่า
สูวินันท์มีใจจด	เรียงร้อย ใหม่มา
เดินปราณผ่านร่างล้า	โรคร้าย หายสูญ
สูวินันท์เป็นผู้	เจนปราณ
องค์พรหมลิขิต อาจารย์	สอนไว้
กั้นกบสู่เศียรธาร	กลางกระ – หม่อมเมย
เวียนบนลงล่างได้	ในนอก รอบกาย
อาณาปราณสติพร้อม	ทั่วกาย
พระพุทธรองค์เยี่ยมพราย	สอนแล้ว
สามรวมหนึ่งจึงกลาย	เลิศสุด โลก
เทพมนุษย์ ก่อเกิดแก้ว	ปลอดโรค พันภัย

แก้วดวงที่ 7 ชื่อ พระ ไภยทัชชคุรุไวฑูรย์ประภา (เมื่อ 1-6 สมบูรณ์)

แก้วดวงที่ 6 ชื่อ พระ ศรีศากยะมุณี (เมื่อ 1-5 สมบูรณ์)

เทพมนุษย์ (เมื่อ 1-5 ก่อเกิด)

กายมนุษย์ ชื่อ เจ้าชายสิทธัตถะ

แก้วดวงที่ 5 ชื่อ พระไวโรจนะ (กลางกระหม่อม)

แก้วดวงที่ 4 ชื่อ พระอมิตาภะ (ศอ)

แก้วดวงที่ 3 ชื่อ พระอักโขภยะ (อุระ)

แก้วดวงที่ 2 ชื่อ พระรัตนะสัมภวะ (นาถิ)

แก้วดวงที่ 1 ชื่อ พระอโมฆสิทธิ (ฝ่าเท้า)

- ได้ชื่อดวงแก้ว จาก ตำราการแพทย์แผนโบราณ ทิเบต มีเอกสารบางฉบับ (แปลจากจีน) ให้ชื่อของแก้ว ดวงที่ 3,4 สลับกัน ผู้ฝึกไม่ต้องใส่ใจเรื่องชื่อ ให้ กำหนดตำแหน่งเพียงอย่างเดียว
- ไทยให้ชื่อแก้วดวงที่ 1 - 5 นี้ว่า “นะ โม พุท ธา ยะ” แก้วดวงที่ 6 หมายถึงผู้ฝึกตน
- ดวงแก้วแห่งพุทธะทั้งเจ็ด สามารถโต้ตอบและถ่ายทอดความรู้ ซึ่งกันและกันเป็นหนึ่งเดียว และแสดงธรรมผ่านดวงแก้ว ดวงที่เหมาะสมที่สุด

เริ่มบันทึก 4 ธันวาคม 2545

02 925 9549; 089 762 7936

ความลับของฤๅษีคัตตน

เมื่อเข้าใจ หัวใจของฤๅษีคัตตน จะเกิดความรู้ดังนี้

1. เคล็ดฤๅษีย้ายเส้นเอ็น ทำทางของฤๅษีที่ลีลาไป จะเกิดการยืดหดของเส้นเอ็น และการเคลื่อนที่ของเลือดลม ให้ศึกษา ลักษณะความตึงหย่อนของเส้นเอ็น และการเคลื่อนที่ของเลือดลม เมื่อเข้าใจอย่างถ่องแท้ จะทำให้
 - 1.1 เข้าใจการเคลื่อนที่ของเลือดลม(ปราณ) และการติดขัด(รู้จุดนวดได้เอง)
 - 1.2 ทำให้เรานวดรักษาคอนไข้ได้ในทุกอริยาบท
 - 1.3 ทำให้เราสามารถออกแบบวิธีนวดรักษาในความเจ็บไข้แปลกได้เอง
2. ทำทางการเคลื่อนไหว จะไร้ทำทางที่ตายตัว สติและสัมประชญญะเสมอกัน จะให้ความรู้
 - 2.1 รู้การเคลื่อนไหวทุกอริยาบท แต่ควบคุมไม่ได้ (จิตตามคูการเคลื่อนไหวและอยู่ล้าหลังการเคลื่อนไหว 1 ก้าว)
 - 2.2 รู้การเคลื่อนไหวทุกอริยาบท รู้ล่วงหน้าว่าจะเคลื่อนไหวอย่างไร แต่ควบคุมไม่ได้ (จิตเกาะติดเป็นหนึ่งเดียวกับการเคลื่อนไหว)
 - 2.3 รู้การเคลื่อนไหวทุกอริยาบท ควบคุมการเคลื่อนไหวได้ทุกขณะจิต (จิตรู้อยู่ก่อนการเคลื่อนไหว 1 ก้าว)

ความรู้ความเข้าใจ ในสภาวะจิต สามแบบ ที่กล่าวไว้ จะเป็นบันไดก้าวสู่วิชา ฤๅษีลีลา / หรือคนตรีบำบ้ออย่างสมบูรณ์ ซึ่งสามารถใช้รักษาดนเอง และผู้อื่นได้

ความลับของการนวด

1. ร่างกาย /อวัยวะ ของคนไข้มีการเคลื่อนไหวในขณะนวด สัมพันธ์กันกับวิชา ฤๅษีย้ายเส้นเอ็น
2. จุดนวดที่จับ จะจับมากกว่า หนึ่งจุดขึ้นไป
3. แรงกด / เป้าหมายที่กด แปรผันตามเจตนาในการนวด (เช่น กดท้องแก้เจ็บหลัง)

ข้าสุวินันท์ ผู้บันทึก

25 สิงหาคม 2550

รูปปั้น ฤๅษีวัดโพธิ์ฯ

ตำราโยคะแจ้ง	ฤๅษี คัดตน
โรงหล่อดีบุกมี	ช่างปั้น
เตาหลอมอยู่หลังกุฎี	ตะวันตก
สิบสี่ท่าเท่านั้น	สิ่งแท้ วัดโพธิ์ฯ

รูป๑ แก้วลมเสียดตัวและทำโยคะวิธีหนึ่ง

ทำหนึ่งลมเสียดเส้น	ในกาย
ให้เขย่งสุดตีนปลาย	เข้าโค้ง
สองแขนแกว่งคุดพาย	เรื้อริบ ยื่นแฮ
คลายหย่อนเส้นโป้งโย้ง	ย่อยให้ คลายลม ฯ

ทำสองลมเจ็บร้อน	บนหัว แลตา
ปวดเสบเสียรเนตรมัว	พรวดพร้อม
ขัดสมาธิหงายตัว	มือเหยียด ตรงนา
แขนยกเสมอหัวค้อม	ขยับให้ คลายลม ฯ

รูป๒ แก้วลมทับศีรษะและตามัว

รูป๒๓ นวดจิตสมาธิและศีระะ

ทำสามลมศิระะไซ้
 ลูกเข้าแนบพื้นลี
 สองแขนกดเข้าพิ
 หลังยึดคอตงไว้

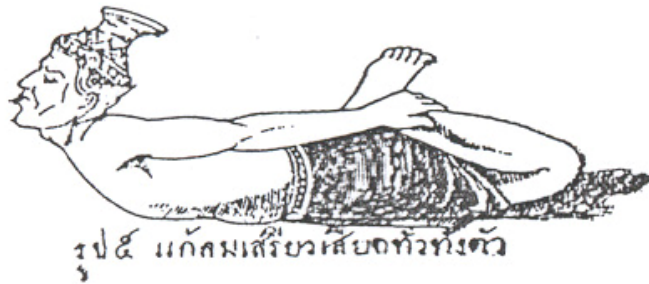
สมาธิ เวียนหัว
 ผอนได้
 สุจนันแน นานแฮ
 ช่วยคล้อย คลายลม ฯ

ทำสี่แก้เลือดให้
 ลมคั่งในกายมี
 เขียดตีนอย่างหมี
 หลังแอ่นเกร็งนานต้อง

เดินดี
 ชัดซ้อง
 มือตัด เท้าแล
 ม้อยลี คลายลม ฯ

รูป๒๔ แก้เลือดแก้ลมให้ปรกติ

รูป๒๕ แก้ลมเสียวเสียดทั่วทั้งตัว

ทำห้าแก้เสียดแปล้	ทั่วตัว
จักปวดเมื่อยขมุกขมัว	ย่องแย้ง
นอนคว่ำจับตีนขร้าว	หักกลับ หลังมา
คอกยกกเงยแสร้าง	นั่งไว้ คลายลม ฯ

ท่าหกล้านนิบาตแก้
เนตรขุ่นมัวนัยน์ตา
ลูกเข่าแนบพื้นพา
มือประสานคอกคล้าย

กะตุกนา
โรคร้าย
ซิดเข้า ไ่ว้อย
บิ๊ดเอี้ยว คลายลม ฯ

รูป ๒๖ มกคณกันจากลลันนิบาตดาวมัว

รูป ๒๗ แก้วลมลงเท้า

ท่าเจ็ดแก้ขัดเท้า
เป็นพิษมองมิงง
ชันเข่านั่งตัวตรง
ขวาค่อยซ้ายบิ๊ดซ้ำ

ลมลง
เมื่อยล้า
แขนป่วย เอี้ยวเส
เพื่อได้ คลายลม ฯ

ท่าเปิดแก้เข้าข้อ
จงเข่งปลายเท้าทาน
อีกหนึ่งลูกเข่าวาน
สลับทำคึดแอนอ้าง

ทรมาน ลมเอย
หนึ่งข้าง
มือเหนียว ดินนา
ผ่อนได้ คลายลม ฯ

รูป ๒๘ แก้วลมในเข่าและคานข้อ

ท่าแกล้มหัตถ์กริ้ว
 พับเพียบไขว้ขาถือ
 สองมือยกยักยือ
 มือหักข้อพลิกไซร์

สองมือ ซาแฮ
 ทับไว้
 ท่าเป่า ปี่นา
 เร่งเร้า คลายลม ฯ

ท่าสับลมเข้าแก้
 ลมแน่นไม่ระบาย
 นั่งเหยียดขาหนีบกาย
 มือชุกเข้าคิบบรื่อง

ให้คลาย
 เสียดท้อง
 เหน็บแน่น ไว้เฮย
 ครุ่น้อย คลายลม ฯ

สับเอ็ดลมไล่คืบ
 ยืนเหยียดแขนพับขา
 ซ้อมือตะบาทา
 แขนที่ขาตะค้ำง

แขนซา ท้าวแฮ
 หนึ่งข้าง
 ขาเดี้ยว ตรงนา
 นิ่งน่อง คลายลม ฯ

สืบสองลมปราณแก่	มือตน
ปวดเมื่อยสุดจักทน	อยู่ได้
ยืนตืนยกให้ชน	มือเหนียว ไ่ว่นา
ยันนั่งขาเดียวไซ้	บ่อยครั้ง คลายลม ฯ

สืบสามแก้มือเท้า	แลมือ
ลมยึดอึดตะป้อ	ร่างเปลี้ย
นอนคว่ำเหยียดแขนถ้อ	ตืนหนึ่ง หักนา
มือกดเท้าติดเตี้ย	ชิดกัน คลายลม ฯ

สืบสี่ลมกล่อนไ้	ฤหลัง ขอกแฮ
ท้อระบบปานพัง	เจ็บแท้
ขัดสมาธิไขว้หลัง	ทำก่อน
มือแตะสะโพกแก่	ปวดร้าว คลายลม ฯ

ครบสืบสี่ท่าล้วน	ตัดตน
ของวัดพระเชตุพน	คิดสร้าง
องคาพยพทั่วจน	ลมทุ เลานา
ทำอื่นจากนี้อ้าง	แขกแท้ ไ้สยาม ฯ

ภายหลังได้ปั้นเพิ่มอีก 2 ท่า ใช้เป็นท่าเริ่มของวิชานวดบนเส้นสืบ

๑ แก้มตะคริว ฯ
Relief of muscle cramp

๒ ผู้เขียนเป็นหญิง

๑ สวมิตคกเข้าแล้ว เหลือบวักตรผืนแฮ วลีทธิเหยียบบนสลัก เพชเคดลิน
กรรจวบบาทซึก ผนวียงจุดแขนแฮ โรคตะคริวกล่อนเส้น หย่อนได้หลายเดือน ฯ

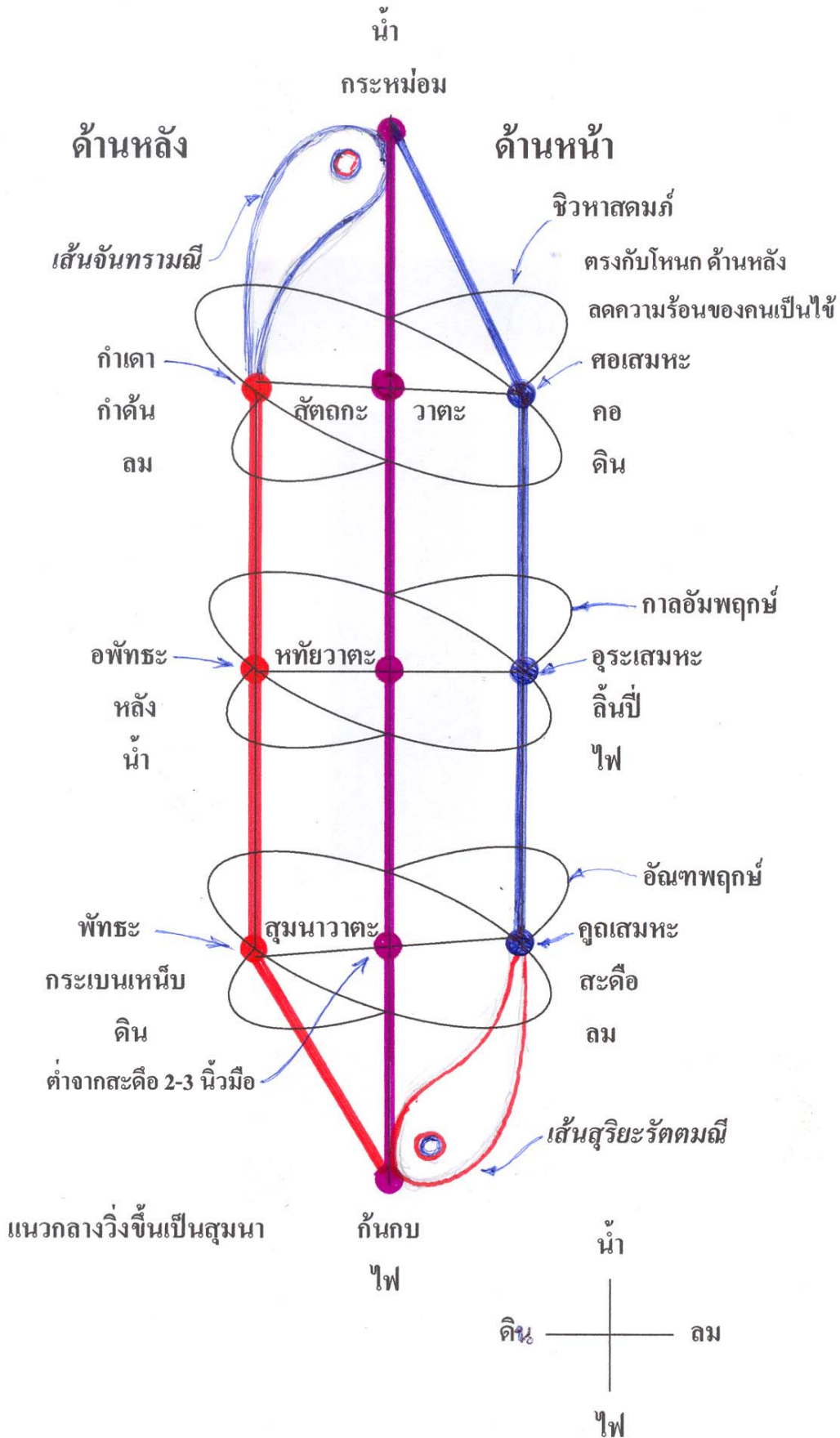
๑ แก้ก้อน ฯ

Relief of distention of abdomen.

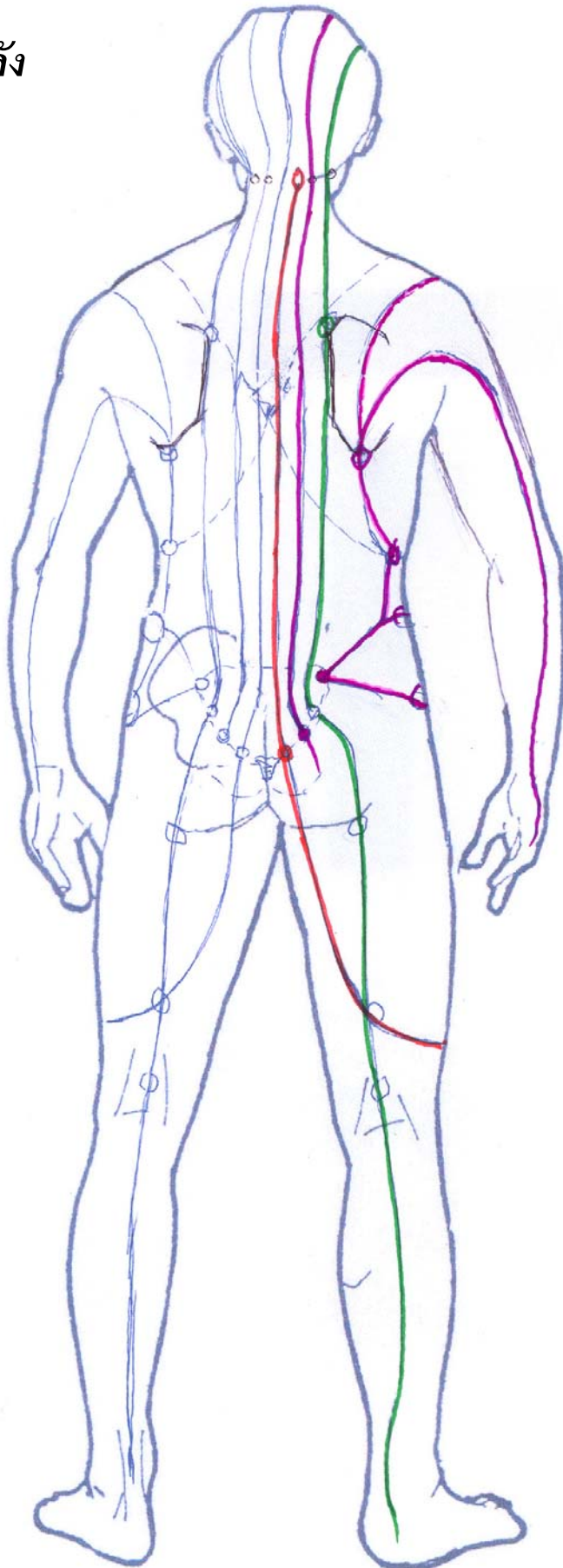

๑ ราชเทพทอดอกขงั่ว ลงกับฮาคันเอย นกัถิชิตุพรหมทับ ไหล่ได้
เหยียบบนจระโงกจับ สีนเหนียวนาพ้อ ราชเทพพานแก้ กล่อนง่ายเวรหาย ฯ

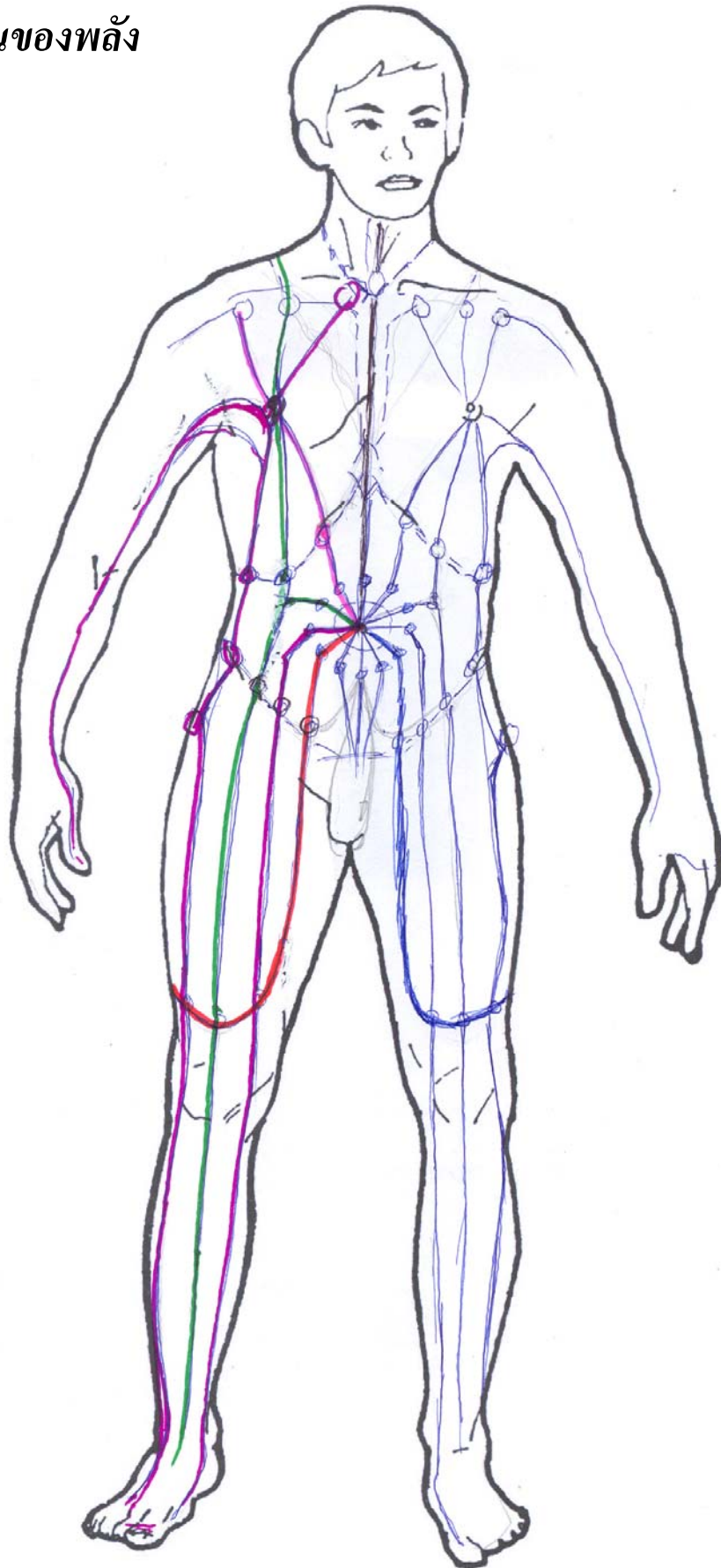
เส้นสิบพิศดาร

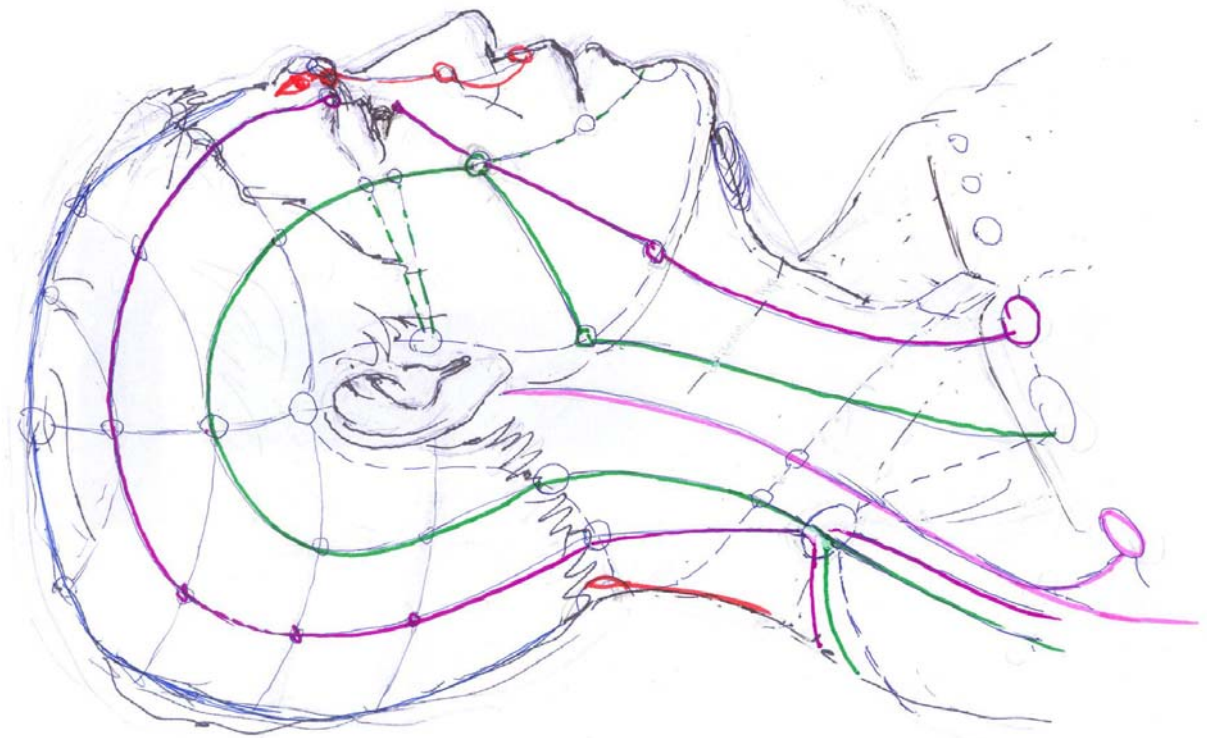
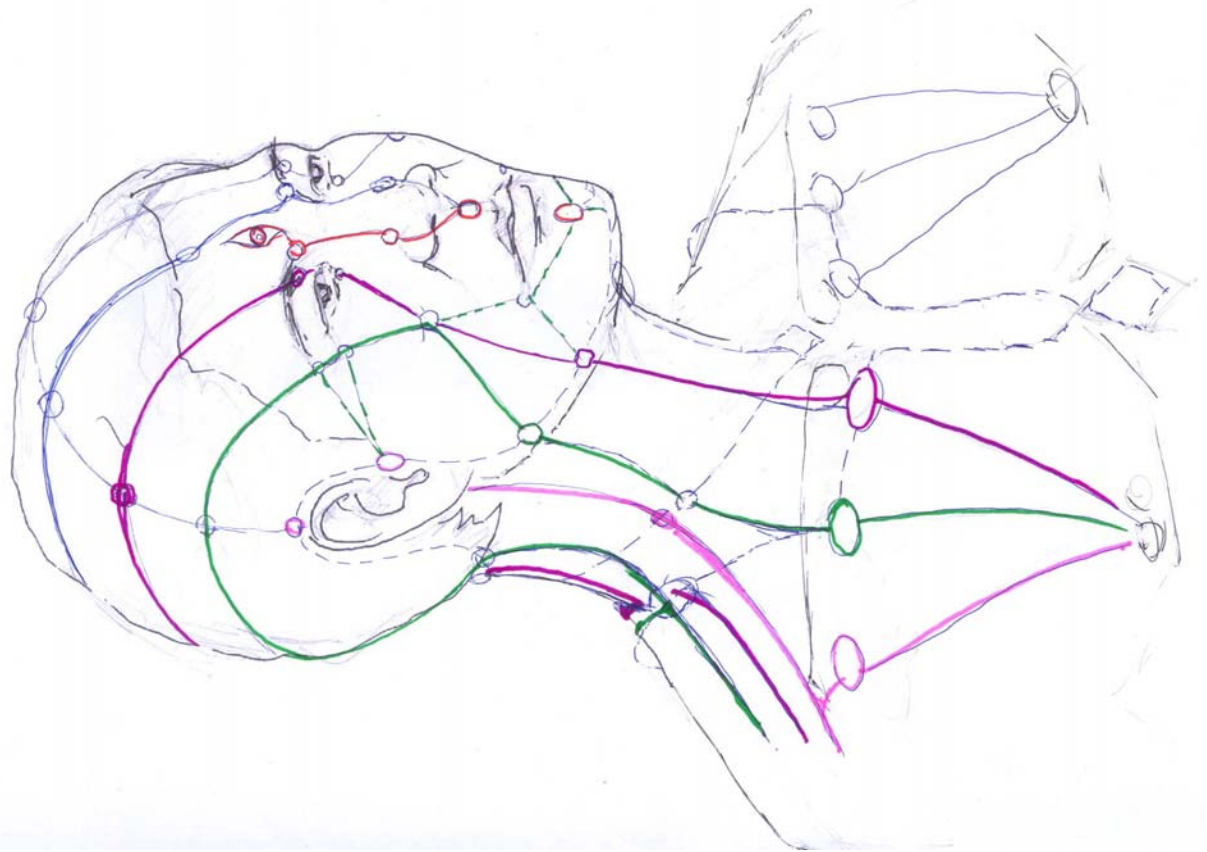

เส้นสิบพืศดาร ทางเดินของพลัง

เส้นลึบพิศดาร ทางเดินของพลัง

เส้นสิบ พิสดาร (เส้นวิญญูณ)

ปถมังกำเนิด ข้าเคยได้ยินและเรียนรู้มาเช่นนี้ว่า

ในมหาจักรวาลอันไพศาล ทุกสรรพสิ่งล้วนเกิดจากการรวมตัวกันจาก มหาภูตรูปสี่ อันเป็นปฐมธาตุได้แก่ ดิน น้ำ ลม ไฟ และมีอากาศธาตุ เป็นช่องว่างรองรับการรวมตัว และการสลายตัวของปฐมธาตุทั้งสี่ ซึ่งมีคุณสมบัติเด่น ประจำตนเช่นนี้

1. ธาตุดิน (ปฐวี) จะเป็นตัวแทน และแสดงภูมิรัฐของตน ในความเป็นของแข็ง และความแข็งแกร่ง
2. ธาตุน้ำ(อาโป) จะเป็นตัวแทนของทุกสิ่งที่เป็นของเหลวไหลไปมา แทรกเอิบอาบไปในทุกสิ่ง และความชุ่มฉ่ำ เยือกเย็น
3. ธาตุลม (วาโย) จะเป็นตัวแทนของ สิ่งที่เคลื่อนไหวไม่หยุดนิ่ง และความแปรปรวน
4. ธาตุไฟ (เตโช) จะเป็นตัวแทนของ อุณหภูมิความร้อน (เย็น) และความรุ่มร้อน
5. อากาศธาตุ มีลักษณะเป็นที่ว่างเปล่า เป็นสถานที่รองรับการเกิดขึ้น(อุบัติ) และสลายไป (จติ)แห่งรูปและนาม (อุปาทายรูป- รูปและนาม อันเกิดจาก มหาภูตรูปสี่)

มหาภูตรูปสี่ ที่รวมตัวกันในความว่าง (อากาศธาตุ) เกิดเป็น โครงสร้างของกายมนุษย์ มี 2 สถานะ คือ

1. ในรูปของสสาร (ดิน 20, น้ำ 12, ลม 6, ไฟ 4, และอากาศธาตุ 9) ซึ่งเป็นของที่ไร้ชีวิต
2. ในรูปของพลังงาน ในการแพทย์แผนไทยให้ชื่อพลังงานกลุ่มนี้ว่า ปิตะ, วาตะ, และ เสมหะ ซึ่งทำงานภายใต้เจตนา(เจตสิก)ของจิต(วิญญูณ)ที่เข้าครอบครอง และเจตสิกตัวนี้เป็นตัวตั้งต้น กำหนดให้พลังงานทั้งหมดประกอบมหาภูตรูปสี่ ในส่วนของสสาร คือ ดิน 20, น้ำ 12, ลม 6, ไฟ 4 ในความว่าง และเมื่อ เจตสิก ได้ประกอบกลุ่มของพลังงาน และกลุ่มแห่งรูป เรียบร้อยแล้ว พร้อมกับจิต(วิญญูณ)ผู้สร้างเจตสิก ได้เข้าครอบครองและควบคุมทุกสถานะแล้ว ชีวิตมนุษย์ย่อมเกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์

หมายเหตุ

1. ดิน(ปฐวี) 20, น้ำ(อาโป) 12, ลม(วาโย) 6, ไฟ 4(เตโช), และอากาศธาตุ 9 ประกอบด้วย

ปฐวีธาตุ 20 ประการ. ประกอบด้วย (เป็นธาตุที่สัมผัส จับต้องได้ด้วยกาย)

1. ผม (เกสา)	2. ขน (โลมา)	3. เล็บ (นขา)
4. ฟัน (ทันตา)	5. หนัง (ตโจ)	6. เนื้อ (มังสัง)
7. เอ็น (นหารู)	8. กระดูก (อฐิ)	9. ไชกระดูก (อฐิมิณูชัง)
10. ม้าม (วิกัง)	11. หัวใจ (หทยัง)	12. ตับ (ยคนัง)
13. พังผืด (กิโลมกัง)	14. ใต (ปีหัง)	15. ปอด (ปับผาสัง)
16. ใส้ใหญ่ (อันตัง)	17. ใส้ย่อย (อันตคณัง)	18. อาหารใหม่ (อุทริชัง)
19. อาหารเก่า (กรีสัง)	20. สมอ (มัตถเก-มัตถลุงกัง)	

อาโปธาตุ 12 ประการ. ประกอบด้วย (เป็นธาตุที่สัมผัส จับต้องได้ด้วยกาย)

1. น้ำดี (ปิดตั้ง)	2. เสลด (เสมหะ)	3. น้ำเหลือง (บุบโป)
4. เลือด (โลหิต)	5. เหงื่อ (เสโท)	6. ไชมัน (เมโท)
7. น้ำตา (อัสสุ)	8. มันเหลว (วสา)	9. น้ำลาย (เขโป)
10. น้ำมูก (สิงฆานิกา)	11. น้ำในข้อ (ลลิกา)	12. ปัสสาวะ (มุตตั้ง)

1.3 วาโยธาตุ 6 ประการ. ประกอบด้วย (เป็นธาตุที่สัมผัสได้ด้วยใจ)

1. ลมพัดขึ้น (อุทธังคมาวาตา)	2. ลมพัดลง (อโรคมาวาตา)
3. ลมพัดนอกไส้ (กุจนิสยาวาตา)	4. ลมพัดในไส้ (โกฏฐาสยาวาตา)
5. ลมพัดทั่วร่างกาย (อังกมังคานุสารีวาตา)	6. ลมหายใจเข้า-ออก(อัสสาสะ-ปัสสาสะวาตา)

1.4 เตโชธาตุ 4 ประการ. ประกอบด้วย (เป็นธาตุที่สัมผัสได้ด้วยใจ)

1. ไฟอบอุ่นร่างกาย (สันตปปีคิ)	2. ไฟร้อนระส่ำระสาย (ปริทัยหคิ)
3. ไฟเผาให้แก่ (ชิรณคิ)	4. ไฟย่อยอาหาร (ปริณามคิ)

1.5 อากาศธาตุ ในคัมภีร์แพทย์ กำหนด “อากาศธาตุ” เป็นส่วนประกอบแห่งกายมนุษย์ มี 9 ประการ ในบุรุษ(เรียก นวทวาร) และมี 10 ประการในสตรี มีตำแหน่งอยู่ที่ ช่องจมูก 2 , ช่องตา 2 , ช่องหู 2, ช่องปาก 1 , ช่องทวาร เบา 1 , ช่องทวารหนัก 1, รวม 9 ประการ และช่องกำเนิดในสตรี อีก 1

- 2 ความจริงแล้ว** ปิตะ วาตะ และ เสมหะ มีสภาพ 2 สถานะ คือ เป็นทั้งพลังงานและสสาร
- เสมหะ
 - ส่วนที่เป็นสสารมีลักษณะเหมือนโคลนตม เช่น หอนง, เสลด ฯลฯ ซึ่งเป็นลักษณะของ ดิน + น้ำ (คือ เมหะ เช่น ปรเมหะ, มฐุเมหะ เสมหะ(เสลด))
 - ส่วนที่เป็นพลังงาน คือ การหมุนเวียนถ่ายเทความร้อน (ความเย็น)
 - วาตะ
 - ส่วนที่เป็นสสารมีลักษณะ ของลมที่ตีขึ้นเป็นก้อนๆ จุกในอก เป็นก้อนๆ ในอวัยวะ เป็นเม็ดๆเหมือนทราย ในกล้ามเนื้อ ฯลฯ ซึ่งเป็นลักษณะของ ดิน+ลม
 - ส่วนที่เป็นพลังงาน คือ การเคลื่อนไหวยจากจุดหนึ่งไปอีกจุดหนึ่ง เช่น การเคลื่อนที่ของกระแสประสาท การเคลื่อนที่ของโลหิต การเคลื่อนที่ของลมสุมนา
 - ปิตะ
 - ส่วนที่เป็นสสาร คือตัวสารตั้งต้นของปฏิกิริยาสันดาป เช่น เม็ดโลหิตแดง
 - ส่วนที่เป็นพลังงาน คือ พลังงานความร้อนที่เกิดขึ้นจากการสันดาป อันเกิดจาก ปฏิกิริยาของสารชีวะเคมี มีลักษณะ เป็นกลุ่มก้อนของคลื่นความร้อน
- 3. เสมหะ** ประกอบด้วย สอเสมหะ, อุระเสมหะ, คุถเสมหะ
- วาตะ** ประกอบด้วย สัตถกวาตะ, หทัยวาตะ, สุมनावาตะ
- ปิตะ** ประกอบด้วย กำเดา, พัทธะปิตะ, อพัทธะปิตะ

กระเปาะแก้วแห่งอากาศธาตุ ที่ตั้งอยู่ในกาย ทั้งเก้าจุด มีชื่อเรียกเฉพาะว่า “นวดวาร” บ้างก็เรียกเต็มยศว่า “นวดโลกุตรธรรมเจ้าเก้าประการ” มีลักษณะเป็นที่ว่าง เป็นที่ตั้งของธาตุ 4 โดยมีธาตุที่เป็นปฏิปักษ์ต่อกัน อยู่ตรงกันข้าม และจุดที่ตัดกึ่งกลางของธาตุ 4 เป็นที่ตั้งของ วิญญาณธาตุ (ธาตุรู้ของมนุษย์) และปกติในกายมนุษย์ที่ชีวิตอยู่ ธาตุ 4 ในจุดนั้นๆ จะหมุนอยู่ตลอดเวลา และเราเรียกสภาพรวมทั้งหมดของแต่ละทวารว่า “จักร” หรือ “จักระ” (ไทยเราจะใช้คำว่า จักร)

ตำแหน่งที่ตั้งและชื่อเรียกเฉพาะของ “นวดวาร” มีดังนี้

- 5. อัมภากาศเบื้องบน (กลางกระหม่อม)
- 6. ทิพย์สูญหว่างคิ้ว
- 7. มหาสูญ หว่างจกขูทั้งสอง
- 8. จุดสูญน้อยปลายนาสิก
- 9. โคตรภูท้ายทอย
- 4. ห้องสมุด คอกหลวง **
- 3. ห้องหทัยวัตถุ
- 2. ห้องนาภี
- 1. อัมภากาศเบื้องล่าง (ฝีเย็บ)

การวางธาตุทั้ง 4 ในแต่ละทวารจะมี 2 ลักษณะ คือวางแบบ หงายจักร และ คว่ำจักร (ซึ่งสามารถกำหนดให้ คว่ำ หรือ หงาย ได้ ด้วยอำนาจจิต) โบราณกล่าวกันว่า ปกติ ในเพศชาย ธาตุ 4 จะหมุนแบบคว่ำจักร และ ปกติ ในเพศหญิง ธาตุ 4 จะหมุนแบบ หงายจักร

วิธีการตั้งธาตุ นับธาตุ, เดินธาตุ แต่โบราณ เริ่มจาก จุดศูนย์กลาง(อันเป็นที่ตั้งของวิญญาณธาตุ) และพุ่งไปที่ธาตุใดธาตุหนึ่งที่ต้องการ สมมุติ ใช้คว่ำจักร จากจุดศูนย์กลางไป “ธาตุไฟ” เรียกว่า การตั้งธาตุ แล้วเวียนไปทางขวา เป็น “ธาตุดิน” เรียกว่ารองธาตุ แล้วพุ่งผ่านไป “ธาตุลม” แล้วเวียนไป “ธาตุน้ำ” แล้วกลับสู่ศูนย์กลาง ลักษณะการเดินของธาตุ จะมีลักษณะคล้ายใบพัด ของเครื่องบิน (แต่ด้วยอำนาจจิต จะวางธาตุแบบใดก็ได้ ไม่มีข้อจำกัดตายตัว)

ธาตุ 4 ที่ตั้งอยู่ในจักระ มีการเดินธาตุ เป็นลักษณะของใบพัดหมุนได้ จะเร็วจะช้า ขึ้นอยู่กับเหตุ 3 ประการคือ

1. แรงปรารถนาของจิต(ต้นหา) จากวิญญาณธาตุที่อยู่ตรงกลาง (เหมือนมอเตอร์ขับเคลื่อนให้ใบพัดหมุน)
2. กระแสสนามพลังจากภายนอก เช่น สนามพลังจากดวงดาว แม่เหล็กโลก ฮวงจุ้ย ฯลฯ ซึ่งเป็นพลังรบกวนจากภายนอกซึ่งมา ด้าน หรือ เสริม การหมุนของจักร (คล้ายลมที่พัดผ่านใบพัด)
3. มุมเอียงของใบพัด ของธาตุ 4 ซึ่งจะเอียงไปตามบุพกรรมของเจ้าของ หรืออาจเกิดขึ้นได้ด้วยอำนาจจิต โดยตั้งตำแหน่งของการตั้งธาตุและรองธาตุ ให้ตั้งถี่ต่างกันเล็กน้อย (หมายถึง การบิดมุมของใบพัด) และเมื่อมีกระแสพลัง (ตามข้อ 1 หรือ 2)ไหลผ่าน ใบพัดแห่งธาตุ 4 จะหมุน จะเร็ว, จะช้า ขึ้นอยู่กับมุมใบพัดที่ตั้งไว้

การนับเรียงลำดับธาตุ มีอยู่ 2 แบบ คือแบบที่เป็นวัฏธาตุ และพลังงานธาตุ

1. การนับเรียงแบบวัฏธาตุ ปกติทั่วไป จะนับเรียงด้วยความเคยชินดังนี้ คือ “ ดิน, น้ำ, ลม, ไฟ ” แต่ในทางการแพทย์แผนไทย จะเริ่มต้นที่ธาตุ ไฟก่อน(ไม่ว่าจะคว่ำหรือหงายจักร) โดยไฟให้ความร้อนแก่ดิน, ดินถ่ายความร้อนให้น้ำ และทำให้เกิดลมพัด คือน้ำเคลื่อนที่ ดังนั้นการนับเรียงธาตุจึงเป็น “ไฟ, ดิน, น้ำ, ลม” หรือนับกลับเช่น “น้ำ, ดิน, ไฟ, ลม” เป็นต้น
2. การนับเรียงแบบพลังงาน การนับเรียงแบบนี้จะก่อให้เกิดการหมุนจักร ทำให้เกิดพลังงานชีวิตที่ใช้หล่อเลี้ยงร่างกาย ดังอธิบายผ่านมาแล้ว การนับธาตุ จะนับดังนี้ “ไฟ, ดิน, ลม, น้ำ” หรือหมุนกลับ “น้ำ, ลม, ดิน, ไฟ ”

จักรทั้งเก้าที่หมุนอยู่ตามที่อธิบายไว้ เริ่มแรกต่างคนต่างหมุน บ้างหมุนช้า บ้างหมุนเร็วแตกต่างกันอยู่ เมื่อทุกจักรหมุนไประยะหนึ่ง ย่อมส่งพลังงานออกภายนอกและรวมกลุ่มพลังกันประสานเป็นหนึ่งเดียว และเป็นเหตุให้จักรทุกตัว เริ่มปรับตัวประสานกัน หมุนด้วยความเร็วเสมอกัน ก่อให้เกิดพลังชีวิต พุ่งเป็นสายต่อเนื่องกันเป็นลำ ในแนวตั้งฉากกับผิวโลก (ในสัตว์ เดริจัน พลังนี้จะขนานไปกับพื้นโลก) และเรียกเส้นทางหรือหน้าที่ พลังชีวิตนี้เคลื่อนที่เป็นลำว่า “ **สุมนานที** ” และเรียกพลังที่ไหลอยู่ในเส้นสุมนานีว่า “ **วาทะธาตุ** ”

สุมนานที ที่เกิดขึ้น เป็นประจูดังเป็นแกนหมุนของจักรแห่งธาตุสี่ตัวใหญ่ (เกิดจากการรวมจักรทั้งเก้า) แรงปรารถนาในการสร้างกายมนุษย์จากกึ่งกลางจุดตัดแห่งธาตุสี่ จะเริ่มดึงธาตุทั้งสี่ให้เป็นเส้นตรง และเริ่มนับธาตุในการสร้าง “วัฏธาตุ” ในสองแนว คือ

1. แนวที่หนึ่ง โคนเริ่มนับที่ความร้อนคือธาตุไฟก่อน ซึ่งมีปกติพุ่งขึ้นสู่เบื้องบน(แนวแนวกระดูกสันหลังขึ้นไป) ดังนั้นการนับเรียงธาตุจึงเริ่มที่ “ไฟ, ดิน, น้ำ, ลม ” โดยตำแหน่งของไฟ อยู่ที่

ฝี่เย็บ เรียกว่าไฟหรือศูนย์กำเนิดแห่ง ปิตะธาตุ, ดิน อยู่ที่กระเบนเหน็บ เรียก พัทธะปิตะ, น้ำ อยู่ที่กลางหลัง เรียก อพัทธะปิตะ, ลม อยู่ที่ กำคั้น(จุดต่อกะโหลกกับก้านคอ) เรียก กำเดา, และเรียกแนวแห่งความร้อนที่พุ่งขึ้นจากฝี่เย็บสู่กระหม่อมนี้ว่า **“สุริยะรัทมณี”**

2. แนวที่สอง เริ่มนับสิ่งที่เป็นปฏิปักษ์กับธาตุไฟ คือธาตุน้ำ ซึ่งมีปกติหนัก ไหลลงสู่ที่ต่ำ ซึ่งเป็นทิศย้อนกลับของแนวแรก ดังนั้นการนับเรียงธาตุจึงเริ่มที่ “ น้ำ, ดิน, ไฟ, ลม ” โดยตำแหน่งของน้ำอยู่ที่ กลางหม่อม เรียกศูนย์กำเนิดแห่ง เสมหะธาตุ, ธาตุดิน อยู่ที่ คอด้านหน้า (คอดต่อกับอก) เรียก สอเสมหะ, ธาตุไฟ อยู่ที่กลางอก(ลิ้นปี่) เรียก อูระเสมหะ, ธาตุลม อยู่ที่ นาภี เรียก กุธเสมหะ และเรียกแนวแห่งความเย็นที่ไหลลงจากกระหม่อมสู่ก้นกบนี้ว่า **“จันทร์รานณี”**

หมายเหตุ

เสมหะธาตุตัวนี้เป็นธาตุน้ำก็จริงอยู่ แต่น้ำไม่ได้หมายถึงความเย็น(ซึ่งตรงข้ามกับไฟ คือความร้อน) แต่เสมหะคือธาตุน้ำนี้ จะเป็นตัวหมุนเวียนถ่ายเทระบายความร้อน ไปสู่จุดอื่นทำให้บริเวณนั้นเย็นลง

ปลายสุดของ สุมานานที่ ทั้งสองด้าน ด้านบนจะเป็นจุดศูนย์แห่งเสมหะธาตุ ด้านล่างเป็นจุดศูนย์แห่งปิตะธาตุ ตรงกลาง จะเกิดจักรตัวใหม่ขึ้นสามตัว (สอเสมหะ-กำเดา, อูระเสมหะ-พัทธะปิตะ, กุธเสมหะ-อพัทธะปิตะ) มีแกนหมุนอยู่บนเส้นสุมานา การหมุนของจักรทั้งสามตัวจะสัมพันธ์กัน หมุนเป็นเกลียวหญิงหมุนซ้าย ชายหมุนขวา (มองจากด้านบนสู่เบื้องล่าง) ผู้ที่กำลังจะเป็นลมจะรับรู้ถึงการหมุนของจักรชุดนี้ (ลมจะหมุนจากล่างขึ้นบน)

1. จักรตัวที่หนึ่ง เกิดจาก ธาตุดิน จากสอเสมหะ และธาตุ ลม จากกำเดา มีแกนหมุนซ้อนอยู่บนเส้นสุมานา จักรใหม่ตัวนี้ หมุนให้พลังไหลวนเฉพาะตัว เรียกว่า **สัตถกะวาทะ** (คือกระแสประสาท)
2. จักรตัวที่สอง เกิดจาก ธาตุไฟ ที่อูระเสมหะ และธาตุน้ำที่อพัทธะปิตะ มีแกนหมุนซ้อนอยู่บนเส้นสุมานา จักรใหม่ตัวนี้ หมุนให้พลังไหลวนเฉพาะตัว เรียกว่า **หทัยวาทะ** (คือระบบไหลเวียนโลหิตและน้ำเหลือง)
3. จักรตัวที่สาม เกิดจาก ธาตุลม ที่ กุธเสมหะ และธาตุดิน ที่พัทธะปิตะ มีแกนหมุนซ้อนอยู่บนเส้นสุมานา จักรใหม่ตัวนี้ หมุนให้พลังไหลวนเฉพาะตัว เรียกว่า **สุมานาวาทะ** (คือระบบไหลเวียนของพลังชีวิต)

ดังนั้น พลังที่ไหลอยู่ในสุมานานที่ ที่เรียกว่าวาทะธาตุ จะประกอบด้วย สัตถกะวาทะ, หทัยวาทะ และสุมานาวาทะ มีศูนย์กลางการถ่ายเทพลังงานอยู่ที่ศูนย์กำเนิดแห่ง เสมหะธาตุ (จันทร์รานณี) และศูนย์กำเนิดแห่ง ปิตะธาตุ(สุริยะรัทมณี)

ลักษณะของพลังที่ไหลใน สุริยะรัตนที หรือเส้นสุริยันจะเป็นพลังความร้อนไหลบ่าขึ้นไปเบื้องบน คล้ายเปลวความร้อนที่ไหลบ่าขึ้นไป ไม่มีลักษณะเป็นเส้นหรือท่อแต่อย่างใด มีความหนาแน่นอยู่ด้านหลัง ของร่างกายมากกว่าด้านหน้า และในจันทรานที หรือเส้นจันทราก็จะไม่มีลักษณะเป็นเส้นหรือท่อเช่นกัน เสมหะธาตุจากเบื้องบนจะไหลบ่าจากเบื้องบนลงมาด้านล่างทั้งด้านหน้าและหลังของร่างกาย แต่ความ หนาแน่นของพลัง จะหนาแน่นที่ด้านหน้ามาก ส่วนด้านหลัง ความหนาแน่นจะค่อนข้างจางกว่า

ลักษณะของพลังที่ไหลเวียนถ่ายเทระหว่างเส้นสุริยัน เส้นจันทรากับเส้นสุมนา เริ่มอธิบายจาก เสมหะธาตุอันมีสมบัติหนัก ไหลบ่าลงสู่เบื้องล่างเป็นปกติวิสัย ไหลบ่าลงท่วม ปิตะคือธาตุไฟ เมื่อไฟถูกน้ำ ท่วมย่อมเกิดไอความร้อนพวยพุ่งขึ้นสู่เบื้องบนมากกว่าเดิม และพลังร้อนเย็นทั้งสองนี้จะถ่ายเทเข้าสู่เส้น สุมนาเป็นพลังชีวิตของมนุษย์ผ่านทางจักรสามตัวและศูนย์ควบคุมปิตะ และเสมหะอีกสองตัว ดังได้กล่าว ผ่านมาแล้ว ซึ่งมีลักษณะเส้นทางเฉพาะตัว (หมุนเป็นเกลียวผ่านแกนตัดกันของธาตุสี่ ซึ่งเป็นลักษณะของ อังคัมภีร์คานูลาริวาตา และเราเรียกเส้นทางถ่ายเทพลังนี้ว่า **“เส้น อัญฐะพฤษ์ทั้งแปด”** ดังนี้

1. เส้นเชื่อมต่อถ่ายพลังที่กลางกระหม่อม มี หนึ่งเส้น จะรวมความร้อนเย็นจากปิตะและเสมหะเข้าสู่ ปลายท่อส่วนบนของเส้นสุมนา ผู้ฝึกพลังได้ระดับหนึ่งที่มีพลังไหลถ่ายเข้าปลายท่อส่วนบนของ เส้นสุมนามากพอ จะทำให้เส้นนี้เปล่งแสงสว่างเจิดจ้าดังดวงมณี ให้แสงเย็นมีลักษณะเป็นสีม่วง อ่อนจางๆ (คล้ายแสง UV หรือแสงจันทร์) แสงนี้สามารถทะลุทะลวงสิ่งปิดทึบได้ทุกสิ่ง ทำให้ผู้ ฝึกได้แสงตัวนี้จะสามารถมองเห็นทุกสิ่งได้ทั้งในที่แจ้งและที่ลับทั้งกลางวันและกลางคืน จาก ลักษณะของเส้นนี้ที่สามารถเปล่งแสงได้คล้ายแสงจันทร์ ท่านจึงตั้งชื่อเส้นนี้ว่า **“จันทรามณี”**
2. เส้นเชื่อมต่อถ่ายพลังที่ฝีเย็บ มี หนึ่งเส้น จะรวมความร้อนเย็นจากปิตะและเสมหะเข้าสู่ปลายท่อ ส่วนล่างของเส้นสุมนา ผู้ฝึกพลังได้ระดับหนึ่งที่มีพลังไหลถ่ายเข้าปลายท่อส่วนล่างของเส้น สุมนามากพอ จะทำให้เส้นนี้เปล่งแสงสว่างเจิดจ้า มีลักษณะคล้ายดวงอาทิตย์ มีแสงเป็นเปลวสี แดงกล้าคล้ายดังเลือดคน มีอำนาจทะลุทะลวง สลาย ทำลาย ได้ทุกสรรพสิ่ง เป็นแสงที่มีอำนาจใน การทำลายสูง (ทางอินเดีย/เนปาล เรียกพลังนี้ว่า “พลังกุลฑาลินี”) ผู้ฝึกคนที่ไม้อาจควบคุมพลังตัว นี้ได้ จะเกิดอาการที่เรียกว่าไฟธาตุแตก จากลักษณะของเส้นนี้ ที่สามารถเปล่ง แสงได้คล้ายดวง อาทิตย์ ท่านจึงตั้งชื่อเส้นนี้ว่า **“สุริยะรัตนมณี”**
3. เส้นเชื่อมต่อ สอเสมหะและกำเดา มีสองเส้น มีลักษณะคล้ายสังวาลพระอินทร์ เรียกว่า เส้น **“ชีวหาสดมภ์”**

เส้นแรก อยู่ด้านบน ทั้งซ้ายและขวา คล้องจากกำคั้นผ่านเหนือหู ผ่านหน้าหู(บริเวณแก้ม)ลงมาที่กราม ข้างหูแล้วผ่านตามกรามมาที่คางแล้วลงไปคอหอย

เส้นที่สอง อยู่ด้านล่าง ทั้งซ้ายและขวา คล้องจากกำคั้นผ่านคอด้านข้างลงไปคอหอย

4. เส้นเชื่อมต่อ อูระเสมหะและพัทธปีตะ มีสองเส้น มีลักษณะคล้ายสังวาลพระอินทร์ เรียกว่า เส้น **“กาลอัมพฤษ์”**

เส้นแรก อยู่ด้านบน ทั้งซ้ายและขวา คล้องจากกลางหลังผ่านเหนือบ่า ผ่านด้านข้างของกระดูกอกมาที่ตำแหน่งลิ้นปี่

เส้นที่สอง อยู่ด้านล่าง ทั้งซ้ายและขวา คล้องจากกลางหลังผ่านเอว ตามแนวกระดูกซี่โครงมาที่ลิ้นปี่

5. เส้นเชื่อมต่อ คุธเสมหะและอพัทธปีตะ มีสองเส้น มีลักษณะคล้ายสังวาลพระอินทร์ เรียกว่า เส้น **“อัมทพฤษ์”** (เส้นนี้ในสตรีเรียก พิชตคุณ หรือ จิตตคุณ)

เส้นแรก อยู่ด้านบน ทั้งซ้ายและขวา คล้องจากกระเบนเหน็บผ่านแนวขอบกระดูกเชิงกรานไปที่หน้าท้องน้อย (ระหว่างสะดือและหัวหน้า)

เส้นที่สอง อยู่ด้านล่าง ทั้งซ้ายและขวา คล้องจากกระเบนเหน็บผ่านลงไปด้านล่างผ่านตะโพก คล้องผ่านหน้าขาด้านหน้า (ขาหนีบ) ผ่านสองข้างอวัยวะเพศไปสู่สุดท้ายที่ท้องน้อยด้านหน้า

พลัง ที่ผ่านจากเส้นอัมฤชะพฤษ์ทั้งแปด เข้าสู่เส้นสุมนา เกิด สัตถกวาตะ, หทัยวาตะ, และสุมนา วาตะ เกิดการไหลเวียนของพลังเข้าหล่อเลี้ยงร่างกาย วาตะทั้งสามตัวต้องทำงานร่วมกันจะขาดตัวใดตัวหนึ่งไม่ได้

- ❖ ถ้าขาดสัตถกวาตะ กล้ามเนื้อจะนิ่ม ไม่สามารถสั่งงานกล้ามเนื้อได้ ทำยสุดกล้ามเนื้อลีบ
- ❖ ถ้าขาดหทัยวาตะ กล้ามเนื้อจะลีบ อ่อนแรง ชา ปวด ไม่สามารถใช้งานกล้ามเนื้อได้
- ❖ ถ้าขาดสุมนา วาตะ กล้ามเนื้อจะเกร็งแข็งคุดท่อนไม่รู้ชีวิต ทำยสุดกล้ามเนื้อตาย
- ❖ สุมนาวาตะเป็นพลังงานชีวิต เป็นตัว **ชักนำวาตะอื่นๆให้ทำงาน** ดังนั้นสุมนาวาตะย่อมเป็นใหญ่กว่า วาตะทั้งปวง

สัตถกวาตะ และหทัยวาตะมีสภาพเป็นรูปธรรม ซึ่งวิทยาการทางวิทยาศาสตร์การแพทย์แผนปัจจุบันได้ค้นคว้าไว้ละเอียดถี่ถ้วนแล้วจึงไม่กล่าวไว้ในที่นี้อีก ส่วนของสุมนาวาตะอันเป็นพลังงานชีวิต ซึ่งจะมีอยู่เฉพาะในคนเป็นเท่านั้น ส่วนในคนที่เสียชีวิตแล้ว พลังตัวนี้และเส้นทางการไหลเวียนจะหายไปไม่สามารถสืบค้นหรือติดตามพิสูจน์ทราบได้ ดังนั้นวิทยาการของแพทย์แผนปัจจุบันจึงไม่ยอมรับทฤษฎีการไหลเวียนของพลังชีวิตในเส้นลึบนี้

สุมนาวาตะจะมีจุดกำเนิดที่นาภี เป็นธาตุลมไหลผ่านเข้าไปในธาตุดิน20(คือร่างกาย) ทำการควบคุมอวัยวะภายในและภายนอก โดยมีเส้นทางดังนี้

ข้อตกลงในการอธิบาย

1. ซ้าย หมายถึง ซ้ายมือของเจ้าของร่าง ผู้ถูกศึกษา
2. ตำแหน่งที่นาถิให้นำนาฬิกาวางที่ตำแหน่งสะดือของผู้ถูกศึกษา ตำแหน่งตัวเลขบนหน้าบัดนาฬิกาเป็นทิศทางของเส้นต่างๆที่วิ่งออกจากนาถิ มี 12 ตำแหน่ง ตำแหน่ง 1-5 นาฬิกาจะอยู่ด้านซ้าย ตำแหน่ง 7-11 นาฬิกาจะเป็นด้านขวา

เส้นที่วิ่งออกจากนาถิประกอบด้วย

1. เส้นควบคุมการรับกลิ่น และอวัยวะภายนอก และภายในช่องท้อง-อก ด้านหลัง เรียกว่าเส้น **“อิทา – ปิงคลา”** หรือเส้นจุมก ซ้าย-ขวา มีแนวเส้นดังนี้

เส้นอิทา เส้นจุมกด้านซ้าย มีเส้นทางออกจาก นาถิ ตำแหน่ง 4 นาฬิกาผ่านหน้าขา ลงไปถึงเข่าแล้วอ้อมผ่านเข่าด้านหน้าย้อนกลับผ่านไปทางสะโพกด้านหลัง ผ่านกระเบนเหน็บผ่านรูกกระดูกแรกนับจากด้านล่าง แล้วแนบกระดูกสันหลังขึ้นไปถึงกำดัน แล้วเดินเฉียงมาทึ่งกลางศีรษะ แล้ววิ่งตรงขึ้นไปผ่านกลางกระหม่อม (เส้นนี้จึงรับและถ่ายเทพลังงานกับจันทรามณีได้โดยตรง บางท่านจึงเรียกเส้นนี้ว่าเส้นจันทร) ลงหน้าผาก แล้วเอียงซ้ายหลบ ดวงตาที่สามอันเกิดจากเส้นปิงคลา ผ่านหัวตาลงมาสุดที่ปีกจุมกซ้าย ผ่านร่องกลางจุมก ตรงกลางริมฝีปาก และระบายเข้าสู่เส้นสุมนา ที่ลิ้น

เส้นปิงคลา เส้นจุมกด้านขวา มีเส้นทางออกจาก นาถิ ตำแหน่ง 8 นาฬิกา เอียงเข้าหาสุริยะรัตตมณี ผ่านหน้าขา ลงไปถึงเข่าแล้วอ้อมผ่านเข่าด้านหน้าย้อนกลับผ่านไปทางสะโพกด้านหลัง ผ่านกระเบนเหน็บผ่านรูกกระดูกแรกนับจากด้านล่าง แล้วแนบกระดูกสันหลังขึ้นไปถึงกำดัน แล้วมุดเข้าไปในกะโหลกศีรษะ(หลบจันทรามณี) โผล่ออกที่หน้าผาก เป็นดวงตาที่สาม (ผู้ฝึกได้พลังกุลฑาถินิ ตาดวงนี้จะเป็นตาไฟ –ทำให้บางท่านเรียกเส้นนี้ว่าเส้นอาทิตย์) แล้วผ่านหัวตาลงมาสุดที่ปีกจุมกขวา ผ่านร่องกลางจุมก ตรงกลางริมฝีปาก และระบายเข้าสู่เส้นสุมนา ที่ลิ้น

2. เส้นควบคุมการมองเห็น และอวัยวะภายนอก และภายในช่องท้อง-อก ด้านข้างลำตัว เรียกว่าเส้น **“สหรั้งยี - ทวาริ”** หรือเส้น ตา ซ้าย-ขวา มีแนวเส้นดังนี้

เส้นสหรั้งยี เส้นตาซ้าย มีเส้นทางออกจาก นาถิ ตำแหน่ง 3 นาฬิกาผ่านหน้าขา ลงไปถึงข้างเข่าด้านใน แล้วเลาะไปตามข้างกระดูกเชิงค้ำด้านในผ่านตาตุ่มในด้านร้อยหวายและข้างฝ่าเท้าไปที่นิ้วโป้ง แล้วผ่านนิ้วชี้ ไปโผล่ที่นิ้วก้อย เลาะข้างขอบเท้ามาที่ตาตุ่มด้านนอก แล้วเลาะแนบกระดูกขาไปตามน่องด้านนอก ผ่านหัวเข่าด้านนอก ผ่านขา ค้ำด้านข้างขึ้นมาที่หัวตะคากและเอดด้านซ้าย จุดนี้แยกเป็นสองเส้น

มีส่วนหนึ่งของเส้น ไปที่ กระเบนเหน็บรูกะดุกที่ 2 นับจากด้านล่าง แล้ววิ่งขนานกับเส้น อีทา ขึ้นไปที่ต้นคอ (เรียกอีกชื่อว่าเส้นสันตฆาตซ้าย) ผ่านศีรษะขนานกับเส้นอีทา ไปที่หัวคิ้วด้านหน้าเข้าที่หัวตา ได้ขอบตาด้านล่าง ลงที่มุมปาก จุดมุมกลางคาง แล้วลงที่คอหอย(หัวกระดูกไหปลาร้าด้านซ้าย)

ส่วนอีกเส้นหนึ่งวิ่งจากบั้นเอว(เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า เส้นรัตฆาตซ้าย)มีเส้นวิ่งไปที่กระเบนเหน็บ รูกะดุกที่ 4 อีกส่วนวิ่งขึ้นไปได้รักแร้ด้านหลัง แล้วแยกเป็นสองเส้น เส้นหนึ่งวิ่งไปที่หัวนมซ้าย แล้วไปที่หัวกระดูกไหปลาร้าด้านซ้าย ส่วนอีกเส้นจะวิ่งเข้าไปในแขนซ้ายด้านหลังวิ่งไปที่นิ้วก้อย ผ่านทุกนิ้วออกที่หัวนิ้วโป้งวิ่งตามแขนมาที่ต้นแขนด้านหน้า และไปตามบ่า(อยู่ใต้เส้นกาลธาลี / ปัดฆาต) มาที่คอด้านหลังเชื่อมกันกับเส้นสันตฆาตซ้าย แล้ววิ่งไปบนศีรษะขนานไปกับเส้นอีทาที่กลางศีรษะ เส้นทวารี เส้นตาขวา มีเส้นทางออกจาก นาภี ตำแหน่ง 9 นาฬิกาผ่านหน้าตาลงไปถึงข้างเข้าด้านใน แล้วเลยเถาะไปตามข้างกระดูกแข็งด้านในผ่านตาตุ่มในด้านร้อยหวาย และข้างฝ่าเท้าไปที่นิ้วโป้ง แล้วผ่านนิ้วชี้ ไปโผล่ที่นิ้วก้อย และข้างขอบเท้ามาที่ตาตุ่มด้านนอก แล้วเถาะแนวกระดูกขาไปตามน่องด้านนอก ผ่านหัวเข่าด้านนอก ผ่านขาข้างขึ้นมาที่หัวตะคอกและเอวด้านขวา จุดนี้แยกเป็นสองเส้น

มีส่วนหนึ่งของเส้น ไปที่ กระเบนเหน็บรูกะดุกที่ 2 นับจากด้านล่าง แล้ววิ่งขนานกับเส้น ปิงคลา ขึ้นไปที่ต้นคอ (เรียกอีกชื่อว่าเส้นสันตฆาตขวา) ผ่านศีรษะขนานกับเส้น อีทาไปที่หัวคิ้วด้านหน้าเข้าที่หัวตาขวา ได้ขอบตาด้านล่าง ลงที่มุมปากขวา จุดมุมกลางคาง แล้วลงที่คอหอย(หัวกระดูกไหปลาร้าด้านขวา)

ส่วนอีกเส้นหนึ่งวิ่งจากบั้นเอว(เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า เส้นรัตฆาตขวา) มีเส้นวิ่งไปที่กระเบนเหน็บ รูกะดุกที่ 4 อีกเส้น วิ่งขึ้นไปได้รักแร้ด้านหลัง แล้วแยกเป็นสองเส้น เส้นหนึ่งวิ่งไปที่หัวนมขวา แล้วไปที่หัวกระดูกไหปลาร้าขวา ส่วนอีกเส้นจะวิ่งเข้าไปในแขนขวาด้านหลังวิ่งไปที่นิ้วก้อย ผ่านทุกนิ้วออกที่หัวนิ้วโป้งวิ่งตามแขนมาที่ต้นแขนด้านหน้า และไปตามบ่า(อยู่ใต้เส้นกาลธาลี / ปัดฆาต) มาที่คอด้านหลังเชื่อมกันกับเส้นสันตฆาตขวา แล้ววิ่งไปบนศีรษะขนานไปกับเส้น อีทา ที่กลางศีรษะ

3. เส้นควบคุมการได้ยินเสียง และอวัยวะภายนอก และภายในช่องอก ด้านหน้าลำตัว เรียกว่าเส้น “จัทฐลึง - รุทัง” หรือเส้น หู ซ้าย-ขวา มีแนวเส้นดังนี้

เส้นจันทรลึง เส้นหู ด้านซ้าย มีเส้นทางออกจาก นาภี ตำแหน่ง 1 นาฬิกาผ่านหน้าท้องด้านซ้ายไปที่หัวนมด้านซ้ายแล้วไปที่หัวคิ้วใหญ่ มีส่วนหนึ่งไปที่แขน(ยังหาทิศทางไม่ได้) อีกส่วนหนึ่งวิ่งไปตามบ่า ขนานไปกับเส้นสหสังขี วิ่งไปที่ใต้ใบหูซ้าย

เส้นรุ้ง เส้นหู ด้านขวา มีเส้นทางออกจาก นาภิ ตำแหน่ง 11 นาฬิกาผ่านหน้าห้อง ด้านขวาไปที่หัวนมด้านขวาแล้วไปที่หัวคุดมใหญ่ มีส่วนหนึ่งไปที่แขน(ยังหาทิศทางไม่ได้) อีกส่วนหนึ่งวิ่งไปตามป่า ขนานไปกับเส้นทวาร วิ่งไปที่ใต้ใบหูขวา

4. เส้นควบคุมกล้ามเนื้อทุกส่วน รวมถึงกล้ามเนื้อและเส้นเอ็นที่ห้อยแขวนอวัยวะภายนอก และภายในทั้งหมด เรียกว่าเส้น “กาลธาลี” ด้านซ้าย และ ขวา มีแนวเส้นดังนี้

เส้นกาลธาลี ด้านซ้าย ออกจาก นาภิ ตำแหน่ง 2 นาฬิกา ผ่านหน้าห้องด้านซ้าย แล้วแยกออกเป็นสองเส้น

เส้นหนึ่งไปที่หัวนมด้านซ้ายแล้วแยกออกเป็นสองเส้น เส้นหนึ่งไปที่ ตรงกลางของกระดูกไหปลาร้าซ้ายผ่านต้นคอไปที่ กึ่งกลางของกรามด้านซ้าย ผ่านใต้ โหนกแก้ม ไปขมับอ้อมผ่านหลังหูไปที่ต้นคอ เข้าเชื่อมต่อกับเส้นกาลธาลีจาก ด้านหลัง อีกเส้น ทะลุจากอกไปออกที่สะบักด้านหลังส่วนบน และล่าง แล้วไปที่หัว คุดมใหญ่เข้าที่แขนด้านบนวิ่งตรงไปออกที่หลังมือ แล้วแยกออกเป็น 5 เส้นไปตามนิ้ว มือ

อีกเส้นหนึ่งแยกตรงหน้าห้องแล้ววิ่งตรงลงเบื้องล่าง แล้วแยกออกเป็นสอง สาย สายหนึ่งวิ่งลงตามหน้าขาผ่านหัวเข่าไปตามสันหน้าแข้งไปถึงข้อเท้าแล้วแตกเป็น 5 เส้น ไปตามนิ้วเท้าทั้งห้าด้านหลังเท้า อีกเส้นที่แยกออกไปที่กระเบนเหน็บ ฐกระดูก ที่ 3 นับจากข้างล่าง แยกเป็นสองทาง ทางแรกผ่านกลางก้นลงไปตามขาอ่อนด้านหลัง ลงไปกลางน่องจนถึงขันท้าแล้วแตกเป็น 5 เส้น ไปตามนิ้วเท้าด้านฝ่าเท้า

ทางที่สองวิ่งไปตามแนวกระดูกสันหลัง(เรียกว่าเส้นปัตฆาต) ขนานไปกับเส้น อี ทา (มุตฆาต) เส้น สหัสรังสี (เส้นสันตฆาต) ผ่านสะบักด้านล่าง (ลือกกับเส้นกาลธาลี ที่มาจากอก) แยกไปเข้าแขนด้านล่าง ตรงไปฝ่ามือแล้วแยกออกเป็น 5 เส้นไปที่นิ้วมือ อีกแยกหนึ่งตรงขึ้นไปที่ต้นคอด้านหลัง เชื่อมกับเส้นกาลธาลีที่มาจากศีรษะ และเชื่อม ไปที่คุดมใหญ่ (เรียกปัตฆาตใหญ่)

เส้นกาลธาลี ด้านขวา ออกจาก นาภิ ตำแหน่ง 10 นาฬิกา ผ่านหน้าห้องด้านขวา แล้ว แยกออกเป็นสองเส้น เส้นทางเป็นเช่นเดียวกันกับ กาลธาลี ด้านซ้าย

5. เส้นควบคุมระบบการขับถ่าย “สุขุมัง” หรือเส้นทวารหนัก มีแนวเส้นดังนี้แนวเส้นสุขุมัง ออก จากนาภิที่ตำแหน่ง 5 นาฬิกา ตรงไปทวารหนัก และลำไส้ใหญ่
6. เส้นควบคุมระบบสืบพันธุ์เรียกว่าเส้น “ภิกษุชะ” หรือเส้นทวารเบา ในสตรีเรียกเส้น “ลิกจินี” มี แนวเส้นดังนี้ แนวเส้นออกจาก นาภิ ตำแหน่ง 7 นาฬิกา วิ่งตรงไปที่กระเพาะปัสสาวะ และ อวัยวะเพศ (อณฑะ(ในบุรุษ) หรือ มดลูก (ในสตรี))

7. ตำแหน่ง 12 นาฬิกา เป็นแนวเส้นสมนาส่วนบน รากส่วนบนคือลิ้น
8. ตำแหน่ง 6 นาฬิกา เป็นเส้นสมนาส่วนล่าง มีอีกชื่อว่า เส้น นันทกะหวัด คือลำตัวอวัยวะเพศ

ข้อสังเกต

1. ความจริงแล้วแนวเส้น สุขุมัง, ฤๅษะ(สิกขินี) และนันทกะหวัด มีแนวเส้นที่อยู่ชิดกันมาก แนวของเส้นนันทกะหวัด จะอยู่ตรงกลาง แนวของฤๅษะ(สิกขินี) อยู่ลึกลงไปเอียงไปด้านขวาเล็กน้อย ส่วนแนวของ สุขุมัง อยู่ลึกกว่าเอียงไปทางซ้ายเล็กน้อย และมีเส้น อัมณฑฤๅษะ(พิษตคุณ/จิตตคุณ) ส่วนล่าง ขนาบข้าง(วิ่งจากล่างขึ้นบน) นันทกะหวัดจนถึงท้องน้อย ระบบทั้งหมดจะเกี่ยวพันกันในการนวดรักษา “นาคราชคินชีพ และ นกยูงรำแพน”
2. ให้สังเกตแนว เส้นที่ออกจากนาภี จะมีจุดตัดกับแนวเส้น อัมณฑฤๅษะทั้งแปด (ท้อง, ออก, คอ) จุดตัดดังกล่าว มีตั้งแต่หัวถึงขา จะเป็นเส้นทางระบายพลังส่วนเกิน ในแต่ละเส้นให้กลับเข้าสู่เส้นสมนา จุดตัดดังกล่าวเป็นจุดสำคัญในการนวดพิศดาร

จุดตัดของเส้น อิทา-ปิงคลา กับเส้นอัมณฑฤๅษะ เรียก **มุตตมาต**

จุดตัดของเส้น สหัสรังสี-ทวารี ส่วนหน้าท้องและสันหลังกับเส้นอัมณฑฤๅษะ เรียก **สันตมาต**

จุดตัดของเส้น กาลธาลี กับเส้นอัมณฑฤๅษะ เรียก **ปัตตมาต**

จุดตัดของเส้น สหัสรังสี-ทวารี ส่วนเอวข้าง กับเส้นอัมณฑฤๅษะ เรียก **รัตตมาต**

จุดตัดของเส้น จันทกุสัง-รุทัง บริเวณอกและคอกับเส้นอัมณฑฤๅษะ เรียก **(ยังค้น ไม่เจอชื่อเฉพาะ)**

หมายเหตุ

1. วิชาปถมัง เป็นวิชาที่ว่าด้วยการสร้าง กายมนุษย์และการเข้าครอบครองกายของจิตวิญญาณ ลักษณะของวิชาถูกแบ่งออกตามสายของวิชาเป็นห้าสาย มีความแตกต่างในรายละเอียด และจะก่อให้เกิดสุขหรือทุกข์ ก็ขึ้นอยู่กับเจตนาและความรู้เท่าทัน(กาละ)ของผู้ใช้
2. วิชาปถมัง ในสายของโองการ และพระเวทย์ ส่วนใหญ่จะนำไปใช้ในการแพทย์ และแก้ภูตถอนคุณไสย การถูกกระทำอำยี่ต่างๆ ส่วนในสายของพระไสยและมายาจะนำไปในการควบคุมบังคับให้มนุษย์กลัวเกรง ตกเป็นทาส และกระทำการต่างๆ ตามที่ผู้ทำวิชาปรารถนา ส่วนในสายของ ธรรมะ วิชาที่ยังไม่เจริญถึงขีดสุด การโคลนนิ่ง คือวิทยาการที่สูงสุดในปัจจุบัน ซึ่งถ้าเทียบกับในสายของโองการ พระเวทย์ ฯ คือการแบ่งภาค หรือ อวตาร
3. ความรู้ในบันทึกนี้ อยู่ในสายแห่งโองการ และพระเวทย์ (เป็นส่วนเสี้ยวความรู้เล็กๆเสี้ยวหนึ่งเท่านั้น)

บันทึก ณ วันที่ 8 เมษายน 2548

ข้า สุวินันท์ ผู้บันทึก

สรุปชื่อเส้นสิบ

1. เส้น สุริยัน
2. เส้น จันทรา
3. เส้น สุมณา รากส่วนบนคือตัวลิ้น รากส่วนล่างคือ ตัวอวัยวะเพศ
4. เส้น อัญญาพฤกษ์ (มี 8 เส้น)
 - เส้น จันทรามณี (มี 1 เส้น)
 - เส้น ชิวหาสดมภ์ (มี 2 เส้น บนซ้าย – บนขวา, ล่างซ้าย - ล่างขวา)
 - เส้น กาลอัมพฤกษ์ (มี 2 เส้น บนซ้าย – บนขวา, ล่างซ้าย - ล่างขวา)
 - เส้น อันทพฤกษ์ (มี 2 เส้น บนซ้าย – บนขวา, ล่างซ้าย - ล่างขวา)ในสตรีเรียก เส้นพิษตคุณ
 - เส้น สุริยะรัตตมณี (มี 1 เส้น)
5. เส้น อิทา, ปิงคลา (เส้นควบคุมระบบการหายใจ จมูก ซ้าย, ขวา)
6. เส้น สหสังสี, ทวาริ(ทวาริ) (เส้นควบคุมระบบการมองเห็น ตา ซ้าย, ขวา)
7. เส้น จันทรุสัง, รุทั้ง(รุซัง) (เส้นควบคุมระบบการได้ยินเสียง หู ซ้าย, ขวา)
8. เส้น กาลธารี (เส้นควบคุมระบบกล้ามเนื้อ)
9. เส้น ภิภูชะ ในสตรีเรียก สิจินี (เส้นควบคุมระบบสืบพันธุ์และทวารเบา)
10. เส้น สุขุมัง (เส้นควบคุมระบบขับถ่ายและทวารหนัก)

มีชื่อเส้นอีก 2 ชื่อ คือ อนันตจักกะหวัด และนันทกะหวัด บางตำราว่าเป็นชื่อของเส้นเดียวกัน และบ้างว่าเป็นอีกชื่อหนึ่งของเส้น สุขุมัง(เส้นทวารหนัก-ไม่น่าจะใช่) บ้างว่าเป็นชื่อของเส้นสุมณาส่วนล่าง คือ เส้นอวัยวะเพศ (แนวโน้ม น่าจะเป็นเส้นอวัยวะเพศมากกว่า – ผู้บันทึก)

การเรียนการสอนเรื่องของเส้นสิบแต่โบราณ ถูกแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม คือ สายของนักรบ(สายของพลัง) กลุ่มหนึ่ง และสายของการแพทย์(หมอนวด)กลุ่มหนึ่ง และพวกที่เรียนสายการแพทย์ (หมอนวด) น้อยนักที่จะได้เรียนเรื่องพลังอย่างครบถ้วนและสมบูรณ์ และนี่คือเหตุที่ทำให้ทฤษฎีเส้นสิบในบันทึกคัมภีร์นวดไทยแต่โบราณไม่สมบูรณ์

1. แต่โบราณมา การเรียนการสอนเรื่องของพลังมี 2 รูปแบบ คือ
 - 1.1 เรียนแบบ ฝึกฝนขึ้นเองทั้งหมด พลังเป็นสิ่งที่ตัวเองสร้างขึ้น ไม่ต้องพึ่งพาผู้ใด ผู้ฝึกจะต้องรู้เรื่องเกี่ยวกับเส้นสิบ และทิศทางกรไหลเวียนของพลัง รวมถึงวิทยาการที่เกี่ยวข้องเนื่องทั้งหมด (วิธีนี้จะฝึกสอนสำหรับพวกสายนักรบระดับสูง)

- 1.2 เรียนแบบมีผู้ถ่ายทอดพลังให้ผู้ฝึกรับพลัง และนำไปพัฒนาต่อให้สูงขึ้น ผู้ฝึกไม่จำเป็นต้องรับรู้ถึงที่มาที่ไป รับรู้เพียงข้อห้าม ฯลฯ ก็เพียงพอ วิธีนี้มีการถ่ายทอดหลากหลายรูปแบบ แล้วแต่สำนัก สายการแพทย์แผนไทยทั่วไป โดยเฉพาะพวกหมอนวดจะใช้วิธีเหล่านี้ เช่น
- การเปิดทวาร เช่น การเปิดกระหม่อม, การเปิดจักระ, ฯลฯ
 - ถ่ายทอดผ่านสื่อต่างๆ เช่น การยกครู, ผ่านสายสิญจน์ที่ผูกข้อมือ หรือคล้องคอ, ผ่านพระเครื่อง หรือรูปเคารพ, การเจิมหน้าผาก, การสัก ฯลฯ
 - ถ่ายทอดผ่านครูบาอาจารย์ที่อันเชิญมาประจำอยู่กับตัว คล้ายการเข้าทรง ฯลฯ
2. ในสายของนักรบ เส้นที่ใช้ในการฝึกพลัง มีเส้นหลักเพียง 3 เส้น คือ เส้น สุริยัน เส้นจันทรา เส้นสุมนา(ทั้งบนล่าง) และก่อให้เกิด ดวงมณี 2 ดวง ที่กลางกระหม่อมหนึ่งดวง(จันทรามณี) และที่ฝ่ามืออีกหนึ่งดวง (สุริยะรัตมณี) ซึ่งทั้งสองตำแหน่งเป็นส่วนหนึ่งของเส้น อัญญาพฤกษ์
3. ในสายการแพทย์ (หมอนวด) เส้นที่ใช้ในการรักษาโรคโดยการนวดจะประกอบไปด้วยเส้น สุมนา, ชิวหาศมภ์, กาลอัมพฤกษ์, อณตพฤกษ์(พิษตคุณ / จิตตคุณ), อิทา, ปิงคลา, สหัสรังสี, ทวาริ, จันทภูสัง, รุทัง, กาลชาลี, สุขุมัง, สิขินี(คิฤษะ), อนันตจักหวัด. เส้นเหล่านี้จะควบคุมการทำงานของร่างกาย รวมถึงอวัยวะภายนอกและภายในทุกส่วน และจะสัมพันธ์กับพลังชีวิตของมนุษย์

วิทยาการแห่งการนวด

ท่าทางการนวดในสายราชสำนัก หรือสายวัดโพธิ์ฯ เป็นท่าทางที่ตายตัวจัดเป็นวิชาตาย เป็นเพียงแค่เปลือกนอก เป็นร่างกายที่ไร้จิตวิญญาณ หากเมื่อไรก็ตาม การนวดประกอบไปด้วยความรู้พร้อมบนเส้นสิบ และพร้อมด้วยพลังที่มีเจตสิกเข้าควบคุมทิศทางของพลัง การนวดจะ เริ่มเปลี่ยนไป เป็นไร้ท่าทางที่ตายตัว และด้วยหลักการ **“เด็ดดอกไม้กระทบถึงดวงดาวและจักรวาล”** การรักษาโดยการนวดก็จะยิ่งแปรเปลี่ยน พิศดารสุดบรรยาย จับเข้าแก้เจ็บก้านคอและบ่า, จับแขน แก้ปวดเข่าและหลัง, ตะที่หน้าท้องแก้ปวดหลัง, จับคางแก้ปวดต้นคอ, ฯลฯ และเวลาที่ใช้ในการนวดก็ไม่แน่นอน บางอาการใช้เวลาไม่ถึงนาที ก็หาย และเมื่อนั้น วิทยาการแห่งการนวดของท่าน จะก้าวเข้าสู่วิชาเป็น ที่ไร้รูปแบบ

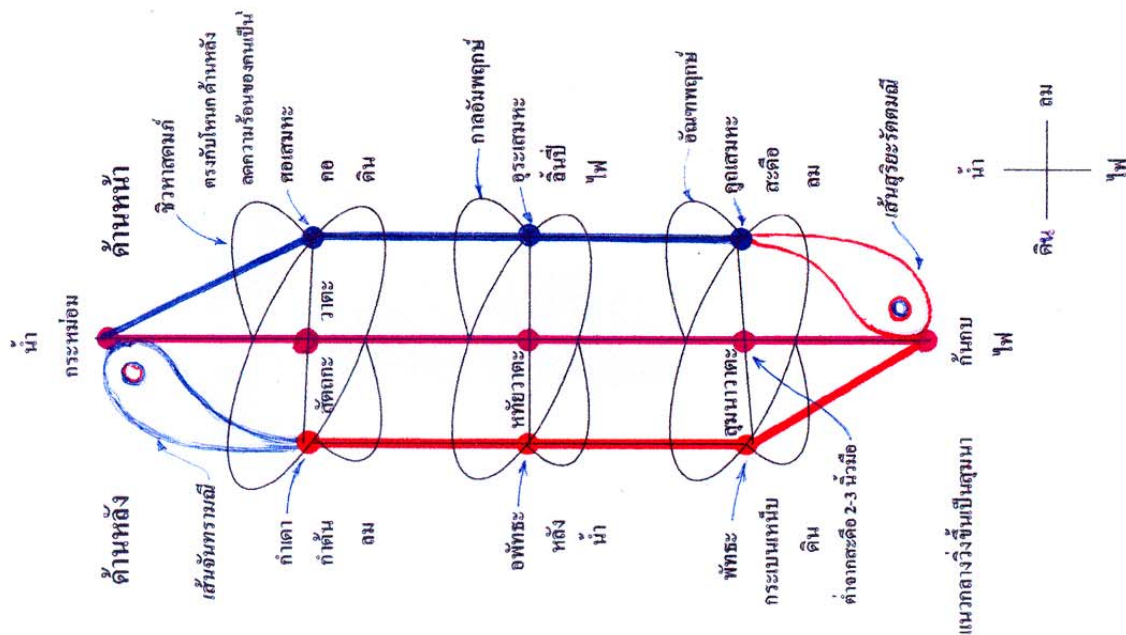
การนวดบนเส้นสิบที่มีชื่อเรียกว่า **“นวดสุมนา”** เป็นการนวดด้วยพลัง จุดนวดเป็นจุดเดียวกันกับการนวดในสายราชสำนัก ผิดกันที่ท่าทางการวางมือและลดแรงกด ลดเหลือประมาณ 1/4 - 1/2 เท่านั้น ใช้ทั้งมือ เท้า เข่า ศอก ตบ ลูบ จิ้ม เคาะ กด ดึง กระแทก ทุกรูปแบบ ด้วยท่าทางของฤๅษีคัดคน บนหลักการ **“ฤๅษีย้ายเส้นอิน”** การนวดจะฝึกส่งพลังจากจุดไปอีกจุดอยู่เกือบตลอด และเมื่อชำนาญ การนวดรักษาจะค่อยๆเปลี่ยนไป และเมื่อเข้าใจในหลักการ **“เด็ดดอกไม้กระทบถึงดวงดาวและจักรวาล”** เมื่อนั้นวิชาการนวดของท่านก็จะก้าวสู่วิชาเป็น ซึ่งเป็นวิชาการนวดที่สูงสุดแดนพิศดาร

บันทึก ณ วันที่ 8 พฤษภาคม พ.ศ. 2548

ข้า สุวินันท์ ผู้บันทึก

สรุป เส้นสิบพิศดาร

ทางเดินของเส้นพลังชีวิตที่สำคัญ 10 เส้น

๑. จันทราภินที

๒. สุริยะรัตนที

๓. สุธมนานที

๔. อัญญาพฤษณที (สาขาทั้ง แปร)

๔.๑ จันทราภินที มี ๑ เส้น

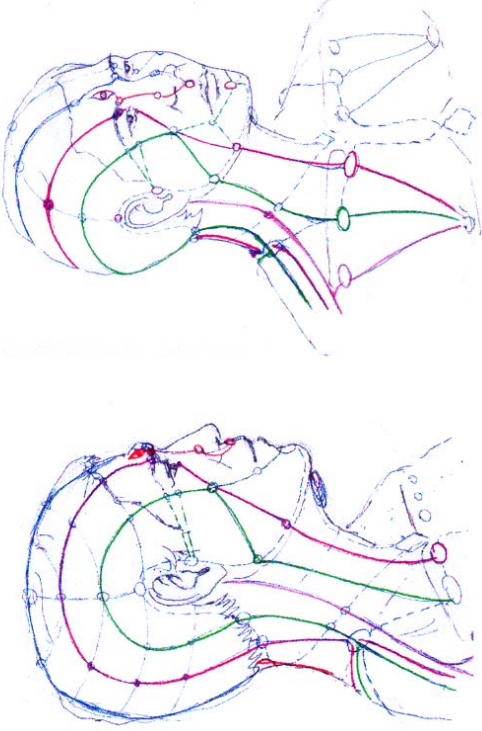
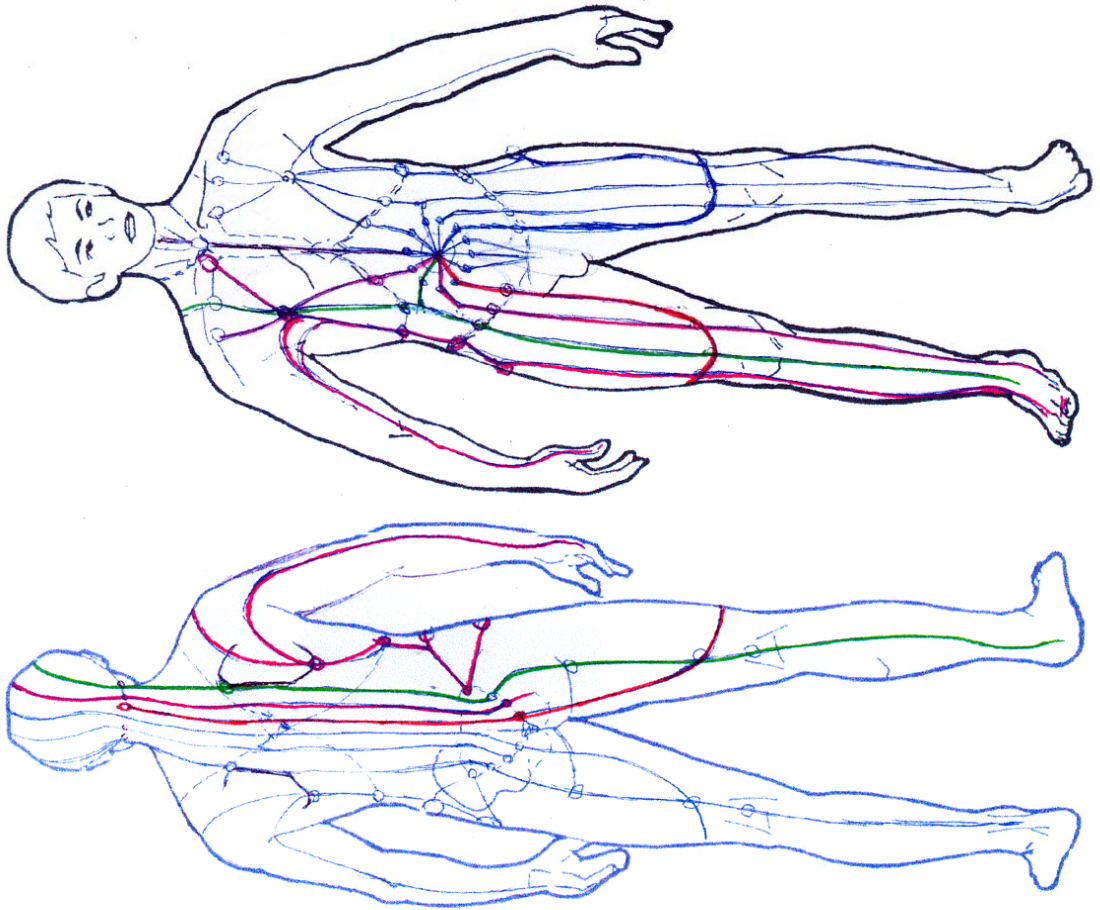
๔.๒ จิวหาสตรมภ์ มี ๒ เส้น

๔.๓ กาลอัมพฤษณ มี ๒ เส้น

๔.๔ อัญญาพฤษณ มี ๒ เส้น (ในสตรีเรียก พิศะภูณ)

๔.๕ สุริยะรัตนที มี ๑ เส้น

สรุป เส้นตีบพิศดาร

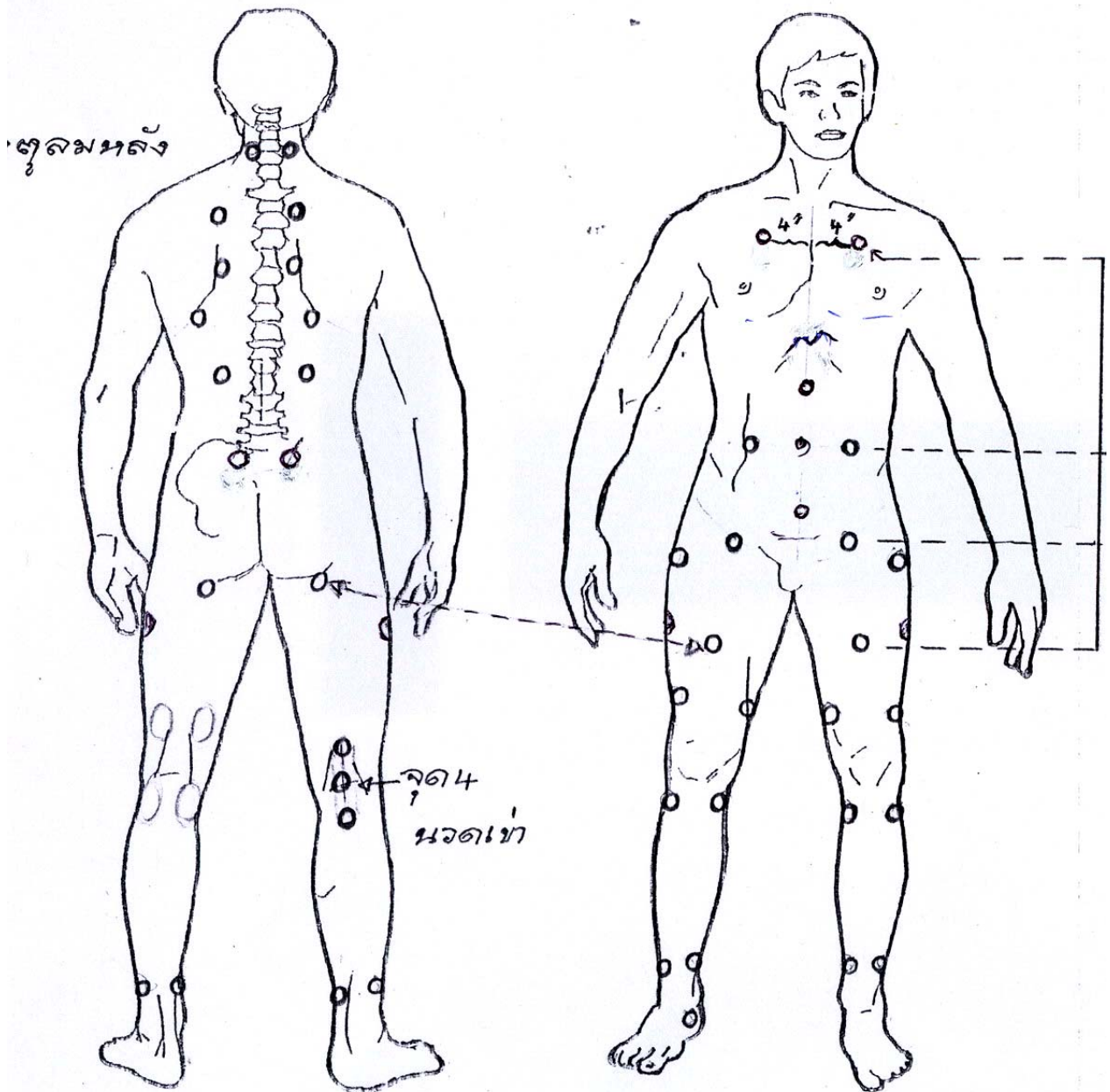

ทางเดินของเส้นพลังชีวิตที่สำคัญ 10 เส้น

- ๕. อีททา-ปิงคลา (เส้นสมอง)
- ๖. สหัสรังสี-ทวารี (เส้นตา, เส้นตมทาต)
- ๗. จันท์ภูสัง-รุชัง (เส้นหู, การทรงตัว)
- ๘. กาดธาดี (กล้ามเนื้อ,เส้นเอ็นและพังผืด, เส้นปิตตมาต)
- ๙. คิญชะ (สัตว์เรยก ลิกขินี- ระบบสืบพันธุ์)
- ๑๐. สุขุมัง (ระบบขับถ่าย)

ประตุลม ด้านหลัง

ประตุลมด้านหน้า

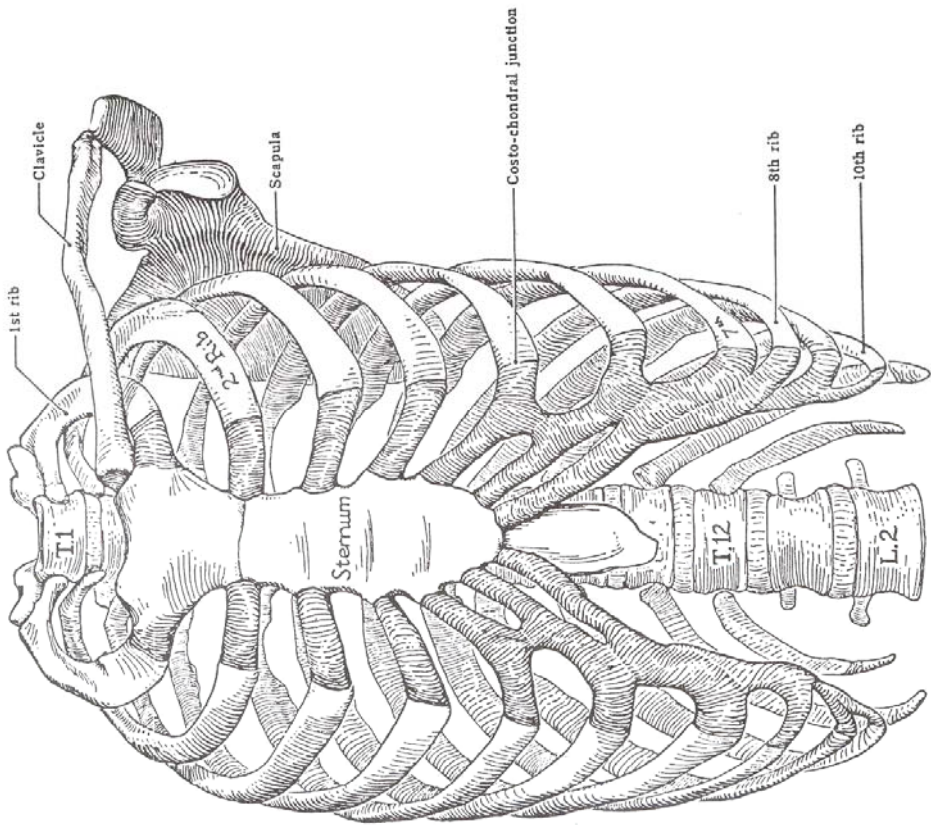
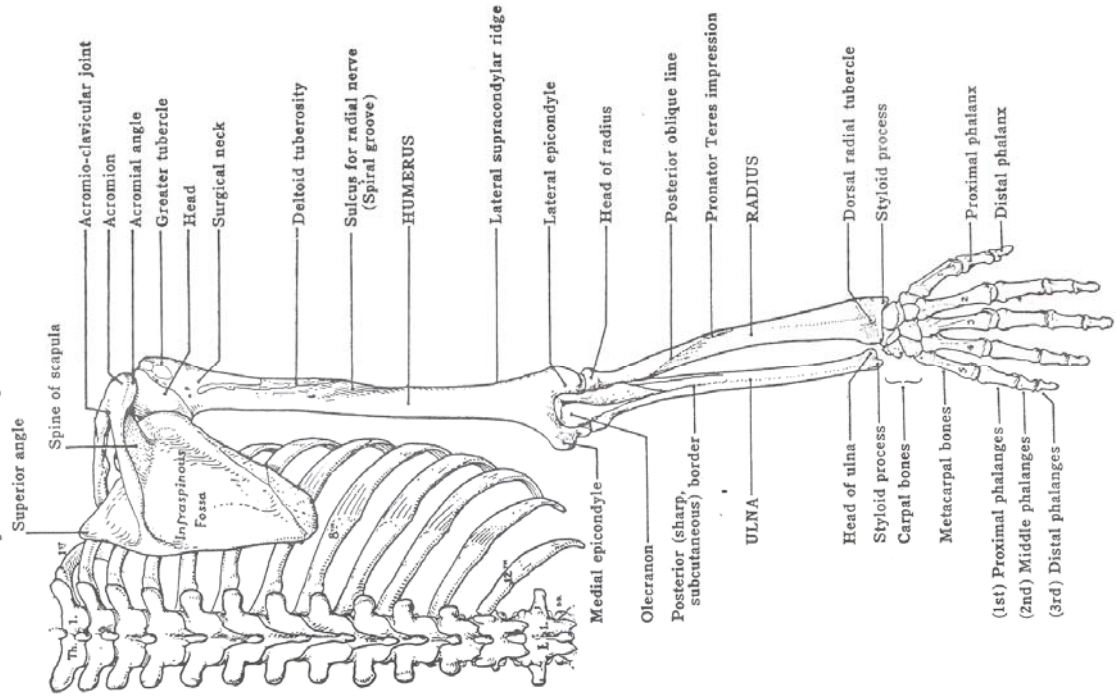
ประตุเลือด คือ จุดที่เส้นเลือดผ่าน และสามารถตรวจจับการเต้นของหัวใจได้

ประตุลม คือ ประตุ ที่กั้นลม(พลังชีวิต) ให้ไหลผ่านมากบ้างน้อยบ้าง

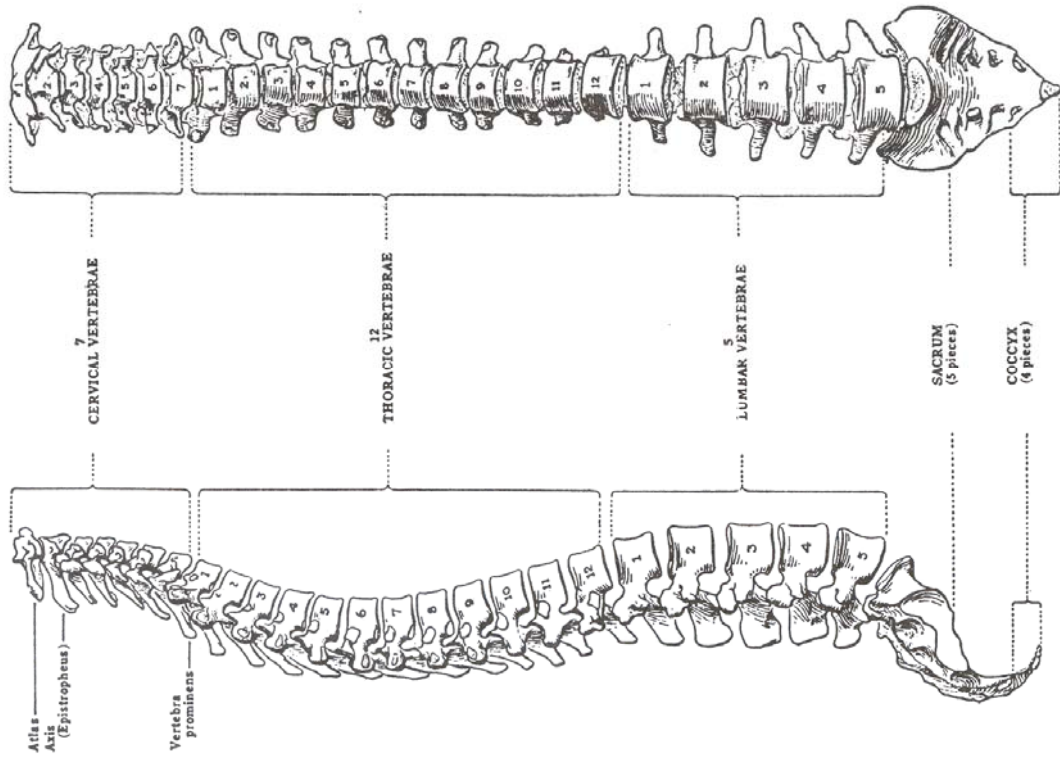
บางตำแหน่ง ประตุเลือด ประตุลม จะอยู่ซ้อนตำแหน่งเดียวกัน

จุดบวม จะมีบวม “น้ำ” (บวมเลือด-น้ำเหลือง) และ/หรือ บวม “ลม” (อั้นลม)

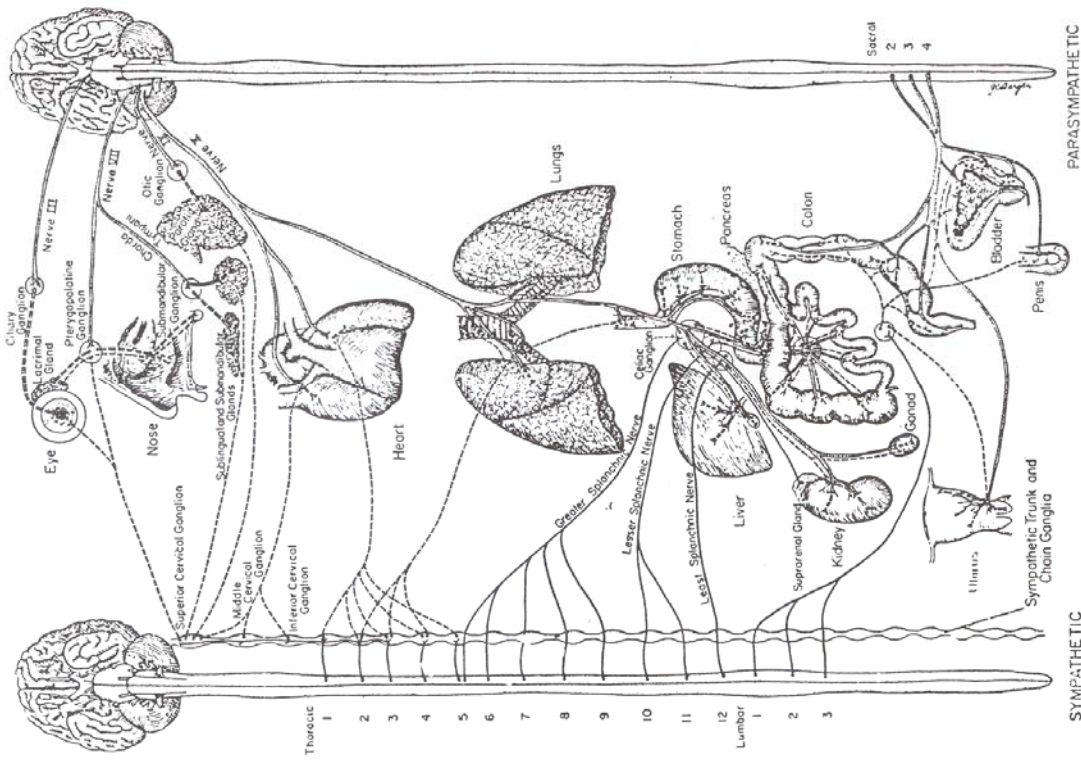
รูปที่ 3.14 กระดูกกระยางส่วนบนด้านหลัง

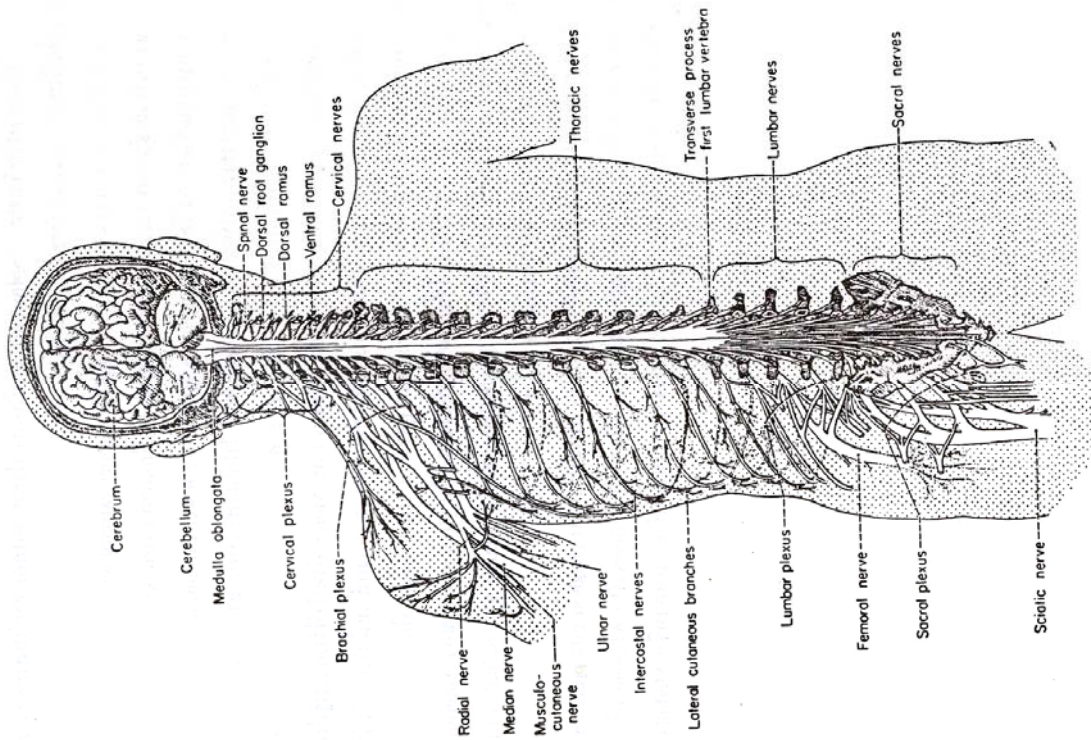
รูปที่ 3.12 กระดูกซี่โครง (ribs)

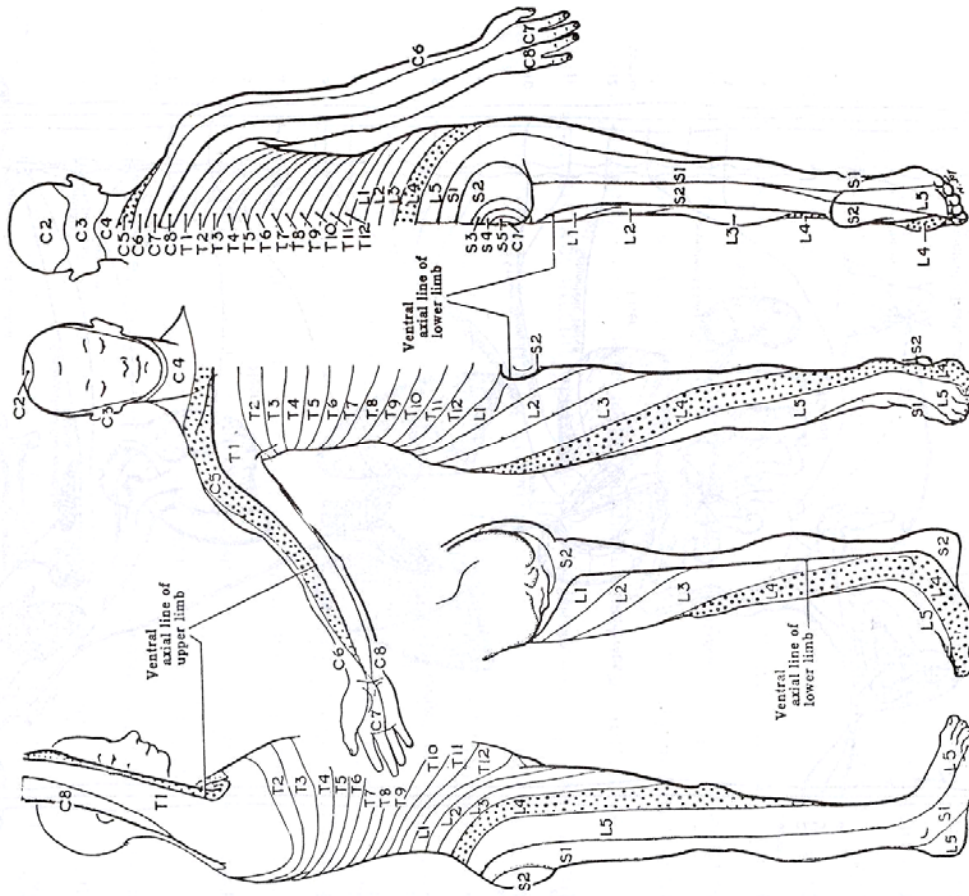
รูปที่ 3.10 กระดูกสันหลัง (Vertebral column)

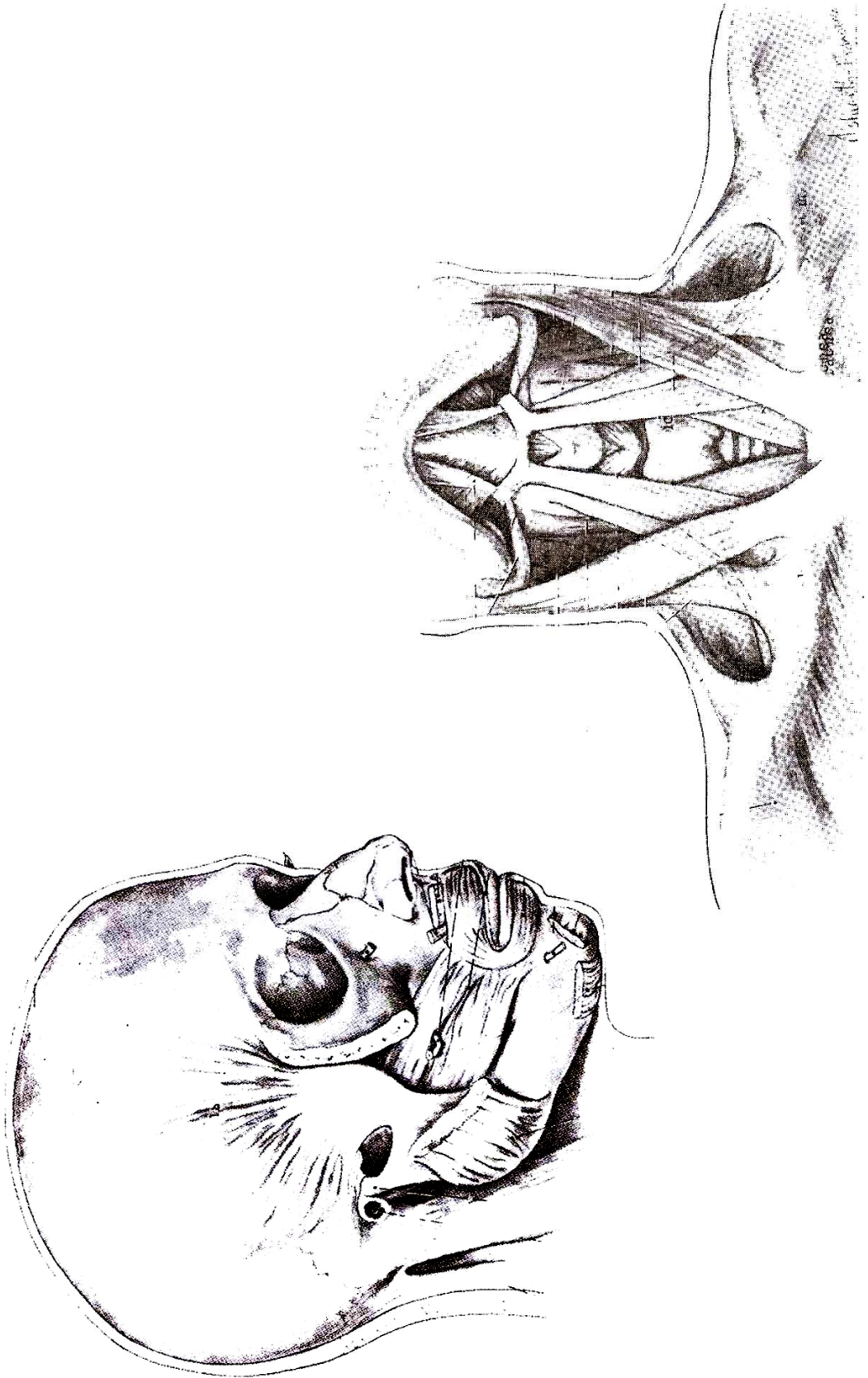
รูปที่ 5.1.1 ประสาทอัตโนมัติ ด้านซ้ายเป็นประสาทซิมพาเทติก ด้านขวาเป็นประสาทพาราซิมพาเทติก

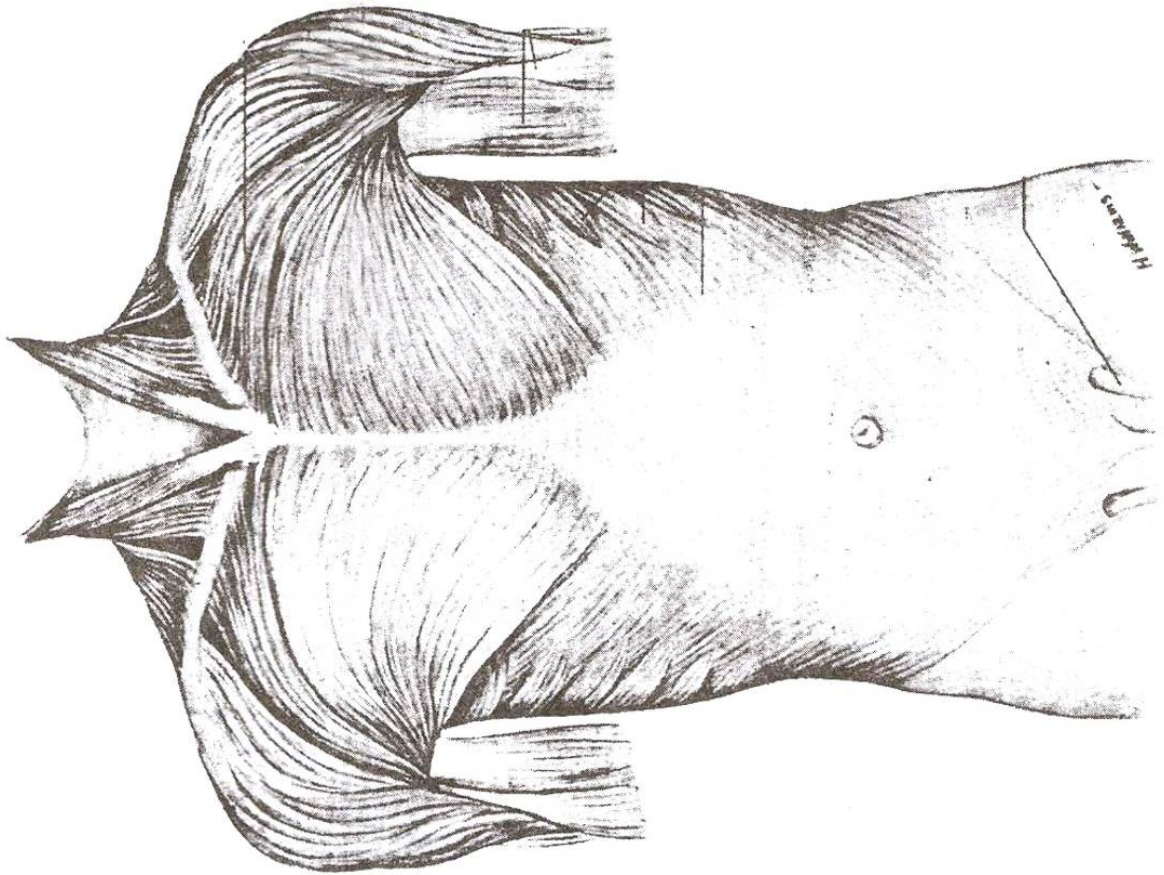
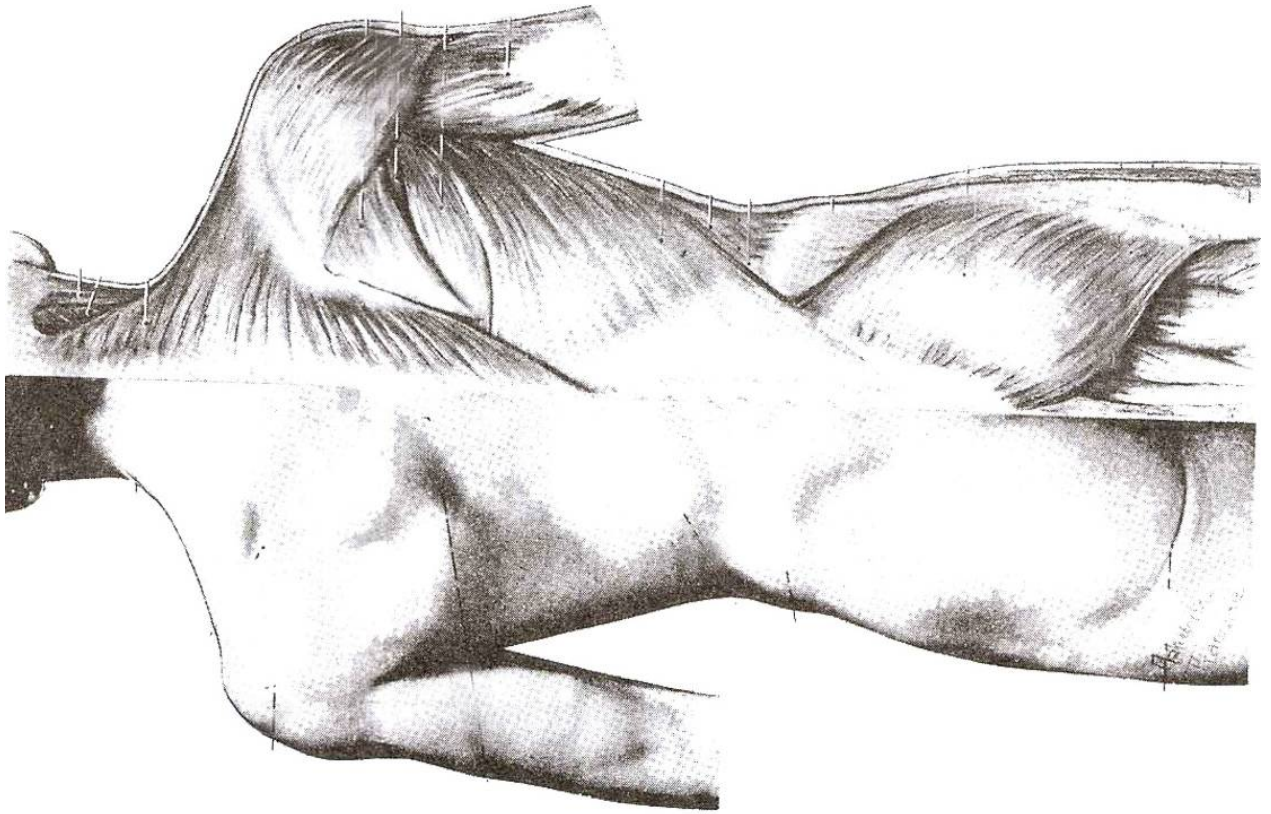

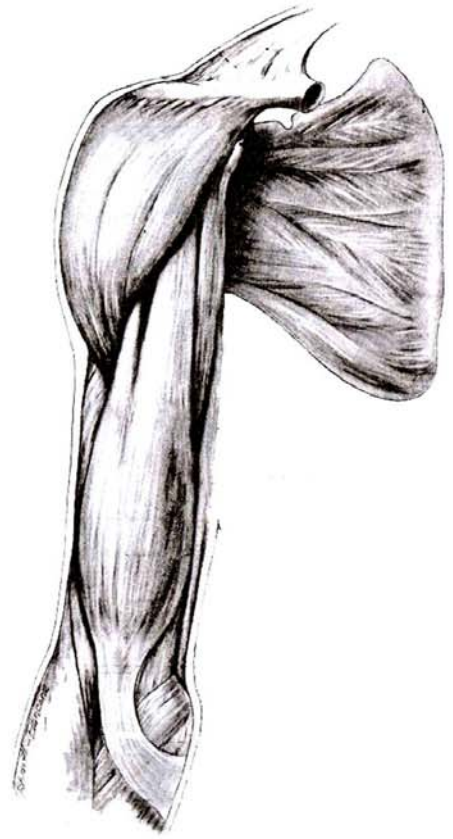
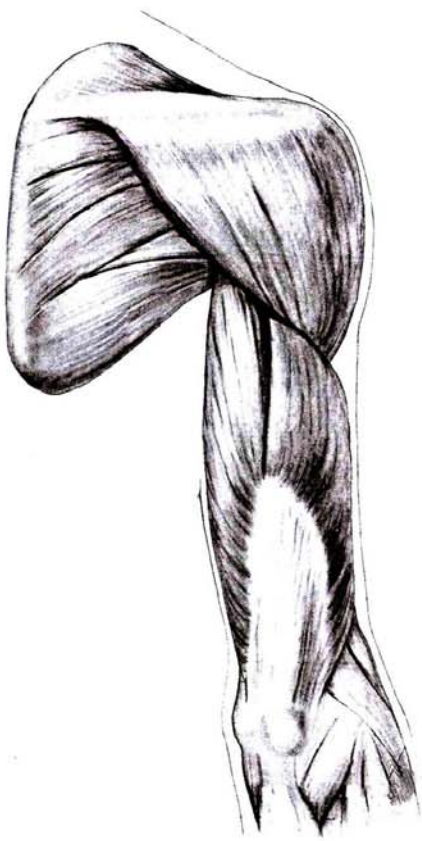
รูปที่ 5.9 แสดงถึง Spinal cord, Spinal nerves มองจากด้านบนหลัง

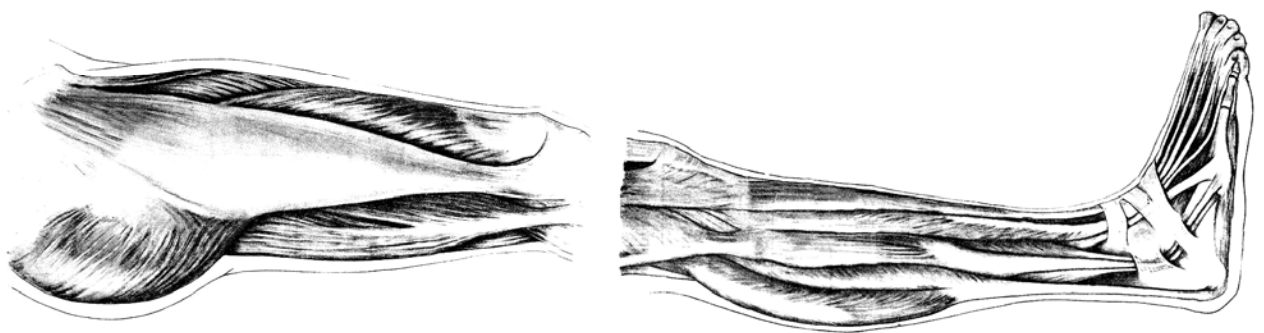
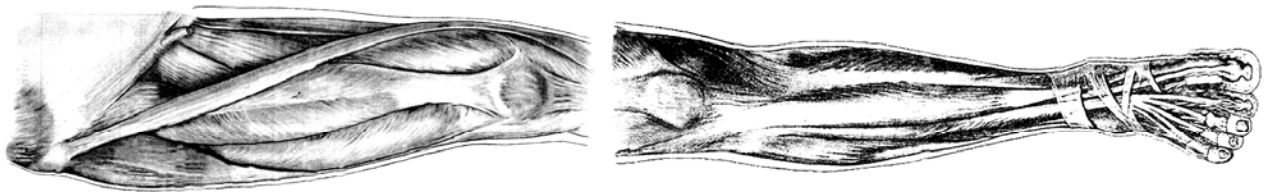
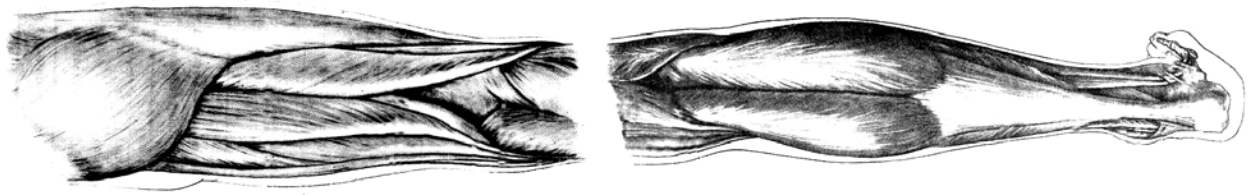

รูปที่ 5.10 ส่วนต่างๆของประสาทไขสันหลังที่รับความรู้สึกในส่วนของร่างกาย

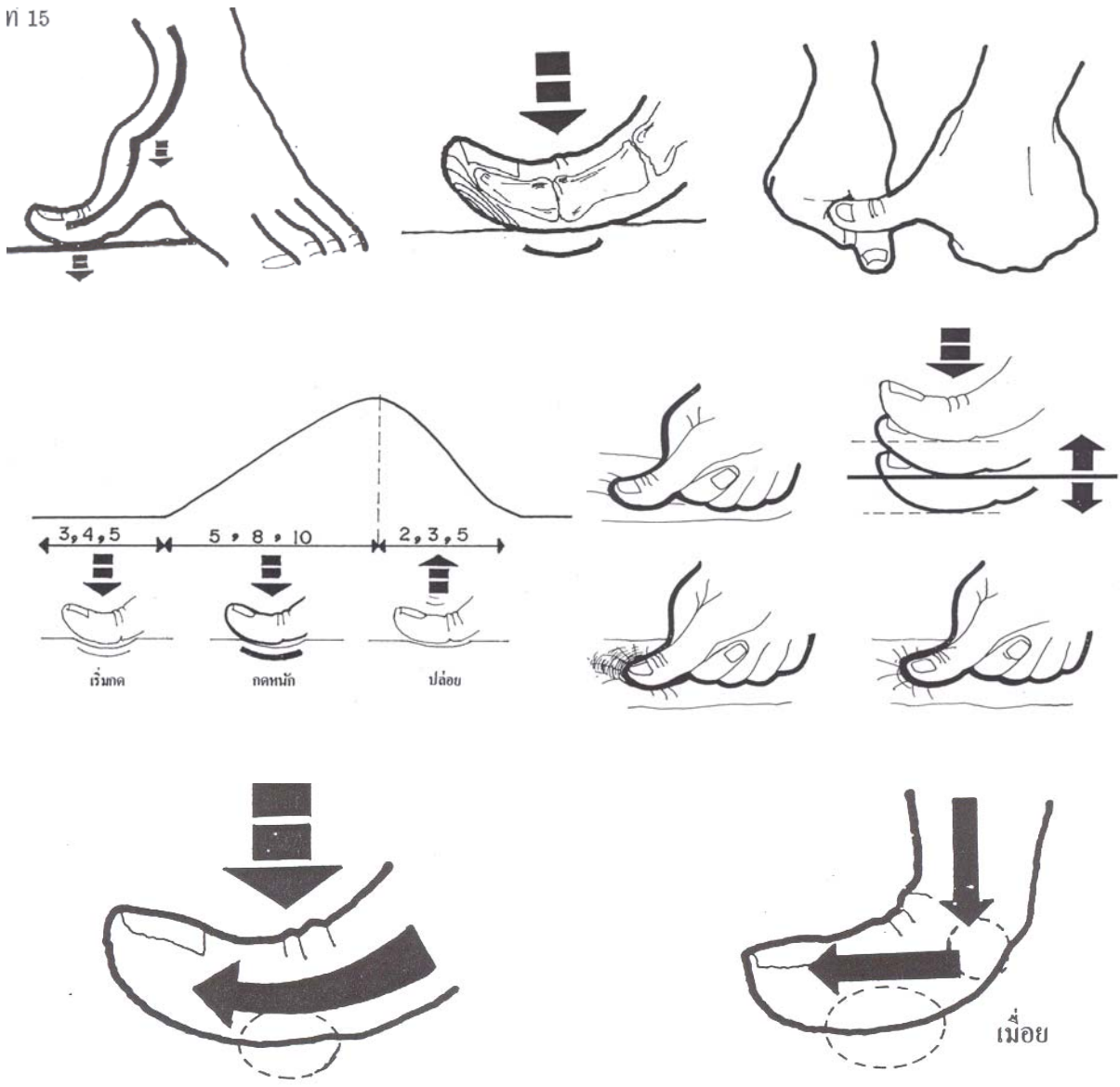

ท 15

รูปนี้ วางนิ้วมือ และออกแรง ผิด

วิธีวางนิ้วมือ และการออกแรงกดที่ถูกต้อง

